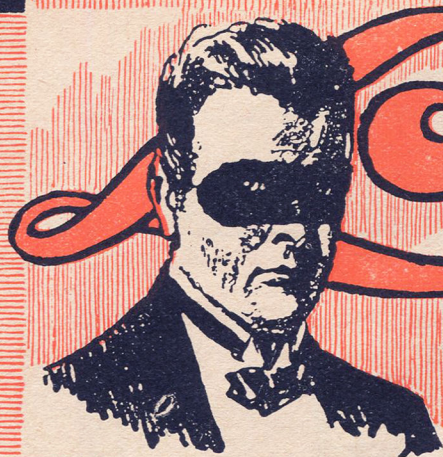

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 939

HET OOG VAN VISHNOE.

20 cent

.....en greep bliksemsnel den Hindoe bij de tengere pols.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

Het oog van Vishnoe.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GEVAARLIJK BEZIT.

Vroeg in den morgen streek er een vliegma-
chine meer op het vliegveld bij Calcutta, die
de kenmerken droeg van een Engelsche vlieg-
club. De man die de machine bestuurde moest
het als amateur zeer ver hebben gebracht, want
de landing geschiedde onberispelijk, en zonder
dat de strengste instructeur er iets op zou heb-
ben te zeggen gehad.

Het was een eendekker van het Fokkermodel,
en week van die beroemde machines maar
weinig af.

Er kwamen onmiddellijk douanebeambten
toelopen, allen Indiërs, maar onder bevel van
een blanke.

De reiziger gaf als zijn naam op graaf Palm-
hurst, reizende met zijn secretaris Brunt en
zijn chauffeur Clifton. De pas toonde deze
namen eveneens, en de „scheepspapieren”
waren volmaakt in orde. Er was maar zeer
weinig bagage aan boord, en die was in een
oogwenk doorzocht.

Als laatste punt van vertrek gaf graaf Palm-
hurst het plaatsje Uch op, en dat was wel zeer
ver uit de buurt, maar de graaf verklaarde
dat hij twee tusschenlandingen had gemaakt

dicht bij gehuchten, die geen vliegveld bezaten,
en waarvan hij zich zelfs de naam niet meer
herinnerde.

Bij het vliegen valt het nog altijd zeer moei-
lijk op na te gaan, of deze opgaven met de
waarheid stroken, want een vliegma-
chine is nu eenmaal geen spoortrein, die een bepaalde
route volgt, en kan zich al heel gemakkelijk
aan het gezicht onttrekken.

Graaf Palmhurst deelde mede, dat hij louter
voor zijn plezier reisde, en voornemens was,
langs de bekende route der Holland-Indië vlie-
gers naar Londen terug te keeren.

De graaf voegde daar echter niet bij, dat
hij voornemens was, onderweg een kleinen om-
weg te maken over een volkomen onbewoond
eiland, behoorende bij den groep der Nicobaren.
Hij had daar iets te verrichten, dat hij wijselijk
voor zich hield, om redenen, die spoedig genoeg
zullen blijken.

Daar echter de papieren zich volmaakt in
orde bevonden, waren de formaliteiten al zeer
spoedig verricht. De douanebeambten kregen
een flinke fooi, en dat scheen opzweepend te
werken op hun ijver, want zij hadden binnen

enkele minuten het binnenste van de vliegma-
chine doorzocht, of zich daar soms contrabande
bevond.

Zulk een vluchtig onderzoek leverde natuur-
lijk niets op. Maar zelfs al hadden de beambten
aan dit werk een vol uur besteed, dan is het
nog zeer de vraag of zij het kunstig verborgen,
geheime kastje zouden hebben ontdekt, dat
zich achter in de kajuit onder de vloerbedek-
king bevond, en dat alleen maar te openen was
— als men het eerst ontdekt had, wel te ver-
staan — met een bijzonder sleuteltje, dat zich
in het bezit bevond van den eigenaar van de
vliegma-
chine.

Ook de weinige bagage werd slechts opper-
vlakkig doorzocht. Er waren een paar lederen
valiezen, die eenig lijfgoed, een paar goede
revolvers, geld en toiletartikelen bevatten. En
ook in dit opzicht zou een langer en grondiger
onderzoek misschien wel wat meer aan den
dag hebben gebracht, bij voorbeeld het ver-
rassende feit dat de lederen tasch, welke graaf
Palmhurst droeg, een dubbelen bodem had,
en dat zich in de tusschenruimte een zeer groot
fortuin bevond aan diamanten, paarlen ro-
bijnen, zeer groote smaragden, en nog andere
edelsteen, geslepen zoowel als ruw!

Zoo werd dan de vliegma-
chine, na van het
douanezegel te zijn voorzien, door arbeiders
van het vliegveld naar een der plaatijzeren
loodsen gereden, onder het nauwlettend toe-
zicht van den eigenaar zelf, die pas weer
heenging toen hij zag hoe de deuren gesloten
waren.

Er loopt een goede, breede weg van Calcutta
naar het vliegveld, en daarover rijdt een tram,
die nog niet eens zoo lang van electriche
trekkracht is voorzien. Omstreeks tien jaren
geleden was het nog maar een zeer eenvoudig
paardentrammetje! En de koetsier was een
Inlander met bloote beenen, een kort, linnen
broekje en een geweldig grooten, puntigen,
stroomhoed, die hem tegen de brandende
zonnestralen moest beschutten.

Er was ook een busdienst en natuurlijk reden
er taxi's. De drie pas aangekomenen verkozen
dit laatste voertuig, lieten de kap neerslaan,
en bevalen den Hindoechauffeur, hen naar de
stad en naar het Metropole Hotel te rijden.

Het hotel bleek tamelijk bezet te zijn, maar
zij kregen toch met hun drieën nog twee zeer
goede kamers, die uitzicht gaven over de baai,
want zij waren op de vierde verdieping van
het groote hotel gelegen, aan de achterzijde.

En nu zij dan eindelijk alleen zijn, wordt het

tijd, den lezer in kennis te stellen, met de ware
identiteit van deze drie bezoekers.

Graaf Palmhurst was niemand anders dan
de stoutmoedige avonturier John Raffles, de
geheimzinnige, door zijn sluwheid bijna on-
grijpbare wereldreiziger, die nu eens hier op-
dook, dan weer daar, meestal in een vermom-
ming, en op zijn weg geleedigde brandkasten,
binnensbuiten gekeerde geldzakken, en platte
portefeuilles achter liet — maar ook geheele
legers van gestrafte hebzuchtigen, dieven, eer-
roovers en chanteurs.

Zijn secretaris heette Charles Brand, en de
reus met zijn breede schouders en zijn goedigen
hondenkop was inderdaad zijn chauffeur, maar
hij heette James Henderson. Dat de papieren
zoo volmaakt in orde waren, was volstrekt
niet verwonderlijk, want zij hadden inderdaad
toebehoord aan een graaf Palmhurst, zijn secre-
taris en zijn chauffeur — maar het gebeente
van de drie ongelukkige mannen verbleekte
ergens onder de brandende, Afrikaansche zon,
en het zou nog vele jaren duren, alvorens men
tenslotte voor goed had vastgesteld, welk lot
die drie blanken had getroffen in de binnen-
landen van Afrika.

Zoodra de deur gesloten was en de licht-
voetige, bruine bediende zich had verwijderd,
zeide Raffles glimlachend:

— Zie zoo! Een paar dagen rust hebben
wij waarlijk wel verdiend, na alles wat wij heb-
ben doorstaan! Daarna zullen wij naar de
Nicobaren vliegen, Brand, en daar in onze
schatkamer nederleggen, wat dit valies bevat
aan sieraden.

En hij tilde het zware voorwerp van de tafel,
waarop hij het had geplaatst.

— Je hebt er den grooten robijn nog niet
bijgevoegd.

— Dat is waar, daartoe ontbrak mij nog de
gelegenheid. Maar ik weet ook niet of ik het
geschenk van Radja Gandar van Mandrapora
wel daarginds zal laten! Het is eigenlijk zonde,
om dat Vorstelijk geschenk daar te verbergen.

— Ik denk dat de steen op zijn minst tien
duizend pond Sterling waard is! riep Brand
uit. Ga je hem verkoopen?

— Voorloopig niet! En zeker niet hier in
Indië! Je herinnert je wel wat de geveer gezegd
heeft — ik moest het Oog van Vishnoe hier
nimmer vertoonen, of het zou mij het leven
kunnen kosten! Een oprecht Brahmaan mag
niet dulden, dat dit heilige juweel zich in han-
den van een giaur, van een kristenhond bevindt!

Onder het spreken had Raffles de hand in
den achterzak gestoken, en haalde er een vrij

grootte revolver uit. Hij draaide op een bijzondere wijze eenige malen aan den ring, en in de kolf sprong een klein, rond dekseltje open, onzichtbaar verborgen in het harde, gekerfde ebbenhout.

En daar lag, in een kleine holte, een der prachtigste robijnen, die men zich kan voorstellen, bloedrood, bijna zoo groot als een noot, en door een meesterhand geslepen.

Raffles keerde de revolver om en liet de noot in de palm van zijn hand rollen. Hij wierp den kostelijken steen een paar malen op en neer, en zeide peinzend :

— Er moet een tweede exemplaar van bestaan. Beide steenen hebben zich bevonden in het hoofd van een beeld van Vishnoe, van massief zilver, en dat in een tempel niet ver van Indrapore moet hebben gestaan. Dat is eeuwen geleden. Niemand weet waar het beeld zelf is. Maar het was heilig verklaard door de Brahmanen. Waarschijnlijk is het geroofd door woestijnroovers.

— Hoe zou Gandar den steen in zijn bezit hebben gekregen ?

— Dat weet ik niet. Waarschijnlijk is dit oog van Vishnoe van geslacht tot geslacht over gegaan. Volgens de Brahmanen zou het onheil stichten, als een blanke dezen steen in de hand kreeg ! Nu, ik hoop te zullen bewijzen dat dat niet op gaat — tenminste voor ons. En voor mijn beschermelingen daar-ginds in Londen ! Het is een prachtig, een vorstelijk geschenk ! Het was te veel voor den dienst dien wij den Radja hebben bewezen !

Maar Brand schudde het hoofd. Hij dacht aan het gevaarvol avontuur dat zij pas hadden doorstaan. Gandar, de jonge Radja, had inbreuk gepleegd op de heiligste wetten van zijn eigen land, en was gevlucht met een zeer jonge vrouw, bijna een kind, dat op den brandstapel den dood had moeten vinden naast haren echtgenoot, een grijsaard van meer dan tachtig jaren. Het was een vreeselijke heiligschennis en Gandar zou zeker door zijn eigen onderdanen gedood zijn, als Raffles niet het geluk had gehad, hem en de jonge vrouw aan hun klauwen te ontrukken. Als dank daarvoor had de jonge vorst hem dien prachtigen steen gegeven, met de waarschuwing er bij, hem vooral niet aan een Hindoe, en in de allerlaatste plaats aan een Brahmaan te toonen. Nu, Raffles zou zich den wenk ter harte nemen !

Raffles deed den robijn weer in de holte van den kolf, klapte het dekseltje dicht, zoodat er volstrekt niets meer te zien viel van de opening en stak het wapen weder in zijn zak.

Vervolgens namen de drie mannen haastig een verfrisschend bad, waarna zij al zooveel dagen gesnakt hadden, lieten een bediende van een bazar met witte pakken komen, en liepen een half uur later, na de valiezen zorgvuldig te hebben weggesloten in de muurkast van hun kamer, door de straten van Calcutta, die steeds belangwekkend zijn, vooral wat de inlandsche wijken betreft.

De breede, Europeesche straten leveren evenwel een zonderlingen aanblik op, want de kleine, morsige ezeltjes, de trage kamelen, de in het wit gekleede Hindoe, de fakiers met hun afzichtelijke wonden, en hun kaal geschoren hoofden, de in voden gehulde bedelaars, de twee-raderige karren die door zebus getrokken worden — zij behooren eigenlijk niet thuis tusschen de witte, moderne huizen, en in de lanen der goed onderhouden plantsoenen.

De drie mannen lunchten in een der restaurants aan de baai, en genoten van het levendige schouwspel hetwelk de haven aanbod.

Het restaurant was zeer hoog gelegen, en van het ruime terras kon men tot zeer ver zien, bijna de geheele Delta van de Ganges strekte zich voor hun oog uit. Het blauwe water van de golf was als het ware bespikkeld met de witte, driehoekige zeilen der visschersvaartuigen. Plezierjachten voeren in alle richtingen, en in de verte naderde een groot schip, waarschijnlijk een vaartuig dat van Rangoon, Panang of Singapore kwam.

De drie mannen luierden den middag nog wat, voeren in een groote boot langs de kust, onder een groote zonnetent, om de uren van de ergste hitte beter te kunnen verdragen.

En zeer vroeg begaven zij zich ter ruste, teneinde te bekomen van de vermoeienissen van dien dag.

Raffles en Brand hadden een kamer met twee vrij ruime bedden in gebruik, Henderson de tweede, die wat kleiner was, en verder in de gang gelegen.

Beide bedden waren natuurlijk voorzien van een muskietengaas, dat tot bijna op den grond neerhing. Het was een zeer licht gordijn van fijne tule. De bedden hadden slechts een zeer dun dek, en zelfs dat zou wel niet gebruikt worden, want het was nog altijd zeer warm.

Nadat Raffles de deur had afgesloten, legde hij zijn revolver op het tafeltje naast zijn bed, en overtuigde zich voor alle zekerheid nogmaals, dat de robijn zich op haar plaats bevond. Heen en weer schudden alleen hielp niet, want Raffles had de voorzorg genomen, den prach-

tigen edelsteen met een weinig watten te omgeven.

De vrienden spraken niet veel meer, want zij waren vermoeid, en het duurde niet lang of zij waren onder het muskietennet gekropen, en Raffles tastte achter zich en knipte het eenige licht uit.

De maan scheen schuin door het venster, maar haar schijnsel was niet hinderlijk, en het duurde slechts zeer kort, voor de beide mannen in een vasten slaap waren verzonken.

Hoe laat het was had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen, maar het moest nog midden in den nacht zijn, toen Raffles door een licht geritsel uit zijn slaap ontwaakte.

Hij was in een oogenblik klaar wakker.

De maan scheen nog altijd door het venster, maar zij was een vrij groot stuk van haar plaats verschoven, en belichtte een vrij groot deel van de kamer.

Raffles keek naar het bed tegenover het zijne, en luisterde, maar Brand sluimerde rustig, en zijn gelijkmatige ademhaling was duidelijk hoorbaar.

Toen klonk het zwakke, ritselende geluid als van een dor blad dat door den wind wordt voortgejaagd over den grond.

Raffles keek onderzoekend in het vertrek rond. Het was een hotelkamer zooals men die in de tropen ook in dure hotels aantreft, en er op berekend om alles zoo frisch en koel mogelijk te houden. Voor de ramen hingen witte, dunne gordijnen van een luchtige stof, de vloer was met tegels bekleed, en in het midden lag een fijn gevlochten mat. De meubelen waren van wit gelakt hout. De kamer had een badhokje, met een douche, en natuurlijk vaste waschtafels.

Raffles reikte achter zich om licht te maken, de schakelaar knipte — maar de lamp ging niet branden. Hij probeerde het nog eens, maar zonder gevolg.

En toen hoorde hij een sissend, onheilspellend geluid, dat hem haastig deed overeind komen, en naar zijn revolver deed grijpen, die op het tafeltje naast het bed lag.

In het muskietengaas was een zeer groote scheur, waardoor hij gemakkelijk de hand kon steken, maar de revolver was verdwenen....

Raffles staarde een oogenblik zonder eenige beweging te maken naar het voeteneinde van zijn bed. Het dek was op den grond gevallen. De maan bescheen een hoek van het witte onderlaken. En over die helderwitte plek bewoog zich langzaam iets vooruit.

Raffles had het onmiddellijk herkend. Het

was de afzichtelijke, platte, driekante kop van een cobra. Slechts een deel van den toornig gezwollen hals lag op het bed. De rest van het lichaam hing nog naar omlaag, en zeker vond de staart steun op den vloer.

Maar het monster zou zeer gemakkelijk langs een der ijzeren pooten van het bed nog verder naar boven kunnen kruipen. Het was duidelijk dat de bewegingen die Raffles had gemaakt, de woede van de giftslang hadden geprikkeld, want hoe langer hoe meer zette de hals zich uit, nu het dier den kop ophief, zoodat de eigenaardige brilteekening duidelijk zichtbaar zou zijn, als Raffles het afschuwelijke beest op den rug had kunnen zien. Nu zag hij alleen maar de boosaardige fonkelende, wreede oogen en het fijne gespleten tongetje, dat bliksemsnel heen en weer schoot tusschen de kaken.

Hij hield zich nu doodstil, want hij begreep dat de minste beweging zijn einde zou beteekenen. De cobra behoefde slechts een enkelen sprong te nemen, zoodra hij zich geheel op het bed zou hebben getrokken. Zelfs op dit oogenblik was zijn afschuwelijke kop nauwelijks een halven meter verwijderd van de naakte voeten die uit de zijden pyama staken.

En nog altijd kwam het monster naderbij.

Toen schoot Raffles plotseling iets te binnen. Hij dacht er aan, dat de brilslang uiterst gevoelig is voor muziek. Dat het monster er door betooverd zou worden, zooals de bezweerders het goedgeloovige publiek poogden wijs te maken, was een praatje, maar het stond vast, dat de fluittonen de slang in een soort van dommel brachten, die zijn woede en zijn bijtzucht tijdelijk onderdrukte.

Er was overigens geen ander middel, want zijn eenig wapen was op een raadselachtige wijze verdwenen, en hij begreep, dat dit het eenige was. Het zou Brand wakker maken, en de hemel gawe, dat die aanstonds zou begrijpen wat er gaande was! Want de bedden waren noodlottigerwijze zoo geplaatst, dat Brand van de plek waar hij lag onmogelijk de onderste helft van Raffles bed kon zien.

En toen begon hij heel zacht te fluiten. Het kostte moeite genoeg, want zijn lippen waren kurkdroog. Raffles had herhaaldelijk den dood onder de oogen gezien, maar deze wijze van sterven kwam hem afschuwelijk voor.

Bijna onmiddellijk kwam er een einde aan het langzaam voortschuiven van het zandkleurige lichaam met de groene zigzagstrepen. De kop kwam nog verder omhoog, het zwellen van den nek hield op, en Raffles voelde zijn

hart woest kloppen van vreugde, bij dit eerste, geringe succes.

Hij floot nog wat harder, een walsmelodie, en hij begreep dat hij geen seconde zou mogen ophouden, nu hij eenmaal aan den gang was, want in dat geval zou het monster onmiddellijk toebijten.

De tijd dien Brand noodig had om wakker te worden, scheen eindeloos. Raffles voelde zijn keel uitdrogen. Eindelijk hief de jonge man het hoofd op, wreef zijn oogen uit, richtte zich op een elleboog overeind, tastte naar zijn eigen schakelaar, vloekte zachtjes, toen hij bemerkte dat het donker bleef, en keek toen vol verbazing naar den in zijn bed overeind zittenden Raffles, die daar een vroolijk wijsje floot, met de oogen strak op iets gericht.

Brand schrok hevig. Was dit koorts? Had Raffles plotseling een aanval gekregen van die moeraskoorts die den sterksten man binnen weinige dagen kunnen slopen?

Het gelaat van Raffles was spierwit, en strak als een masker. Onder het fluiten bewoog hij zachtjes het hoofd, en zijn oogen staarden altijd naar dezelfde plek.

Hoe moest hij Brand op het gevaar opmerkzaam maken, en hem beletten een al te snelle beweging te maken, die de woede van het monster weer zou opwekken?

Maar eensklaps viel hem iets in! In den vooravond hadden zij een paar nummers gezien in een variété, en een Engelsch meisje had een liedje gezongen dat pas in de mode was, en waarvan het refrein ook op straat veel gezongen werd en gefloten. Het was de klacht van een jongen man, die aan zijn ontrouw liefde

verweet dat zij met hem gespeeld had, en de kern van zijn betoog lag in de laatste regels van het refrein:

„Ik wist het al zoo lang, zoo lang:
Jij bent een valsche, valsche slang!”

Dien laatsten regel floot hij telkens en telkens weer, en eensklaps met een schok begreep Brand.

Hij kwam heel langzaam overeind, tot hij over den rand van zijn eigen bed kon heenzien, en onderdrukte met moeite een kreet van afgrijzen.

De cobra verhief zich op een bevallige wijze halverwege van het bed, en langzaam deinde het bovenlichaam heen en weder.

Brand behield gelukkig zijn tegenwoordigheid van geest, en handelde vlug, zacht en vastberaden. Op den stoel voor zijn bed, onder een paar kleedingstukken lag een yatagan, een soort van korte sabel met een vlijmscherp lemnet, dat hij tijdens het jongste avontuur veroverd had, en waarmede hij zijn wapenrek in Londen wilde verrijken.

Terwijl Raffles het laatste restje speeksel opmaakte om te kunnen blijven fluiten trok Brand dit wapen uit de scheede, pogend, geen leven te maken, en toen kroop hij langzaam naar het voeteneinde van zijn eigen bed, en hief het wapen op.

De slang bemerkte het glinsteren van het lemnet, werd woedend, en wilde zich op Raffles werpen — maar op hetzelfde oogenblik suisde het zwaard door de lucht, en hakte het monster door midden.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

HET VERDWENEN OOG VAN VISHNOE.

Een kort oogenblik keken Brand en Raffles elkander doodsbleek aan, dan ging hun blik vol afgrijzen naar de nog stuiptrekkende slang, en vervolgens sprongen zij uit hun bed, en stelden zoo spoedig mogelijk een onderzoek in.

Brand had zijn eigen revolver op de tafel naast zijn rustbank gevonden, en nam het wapen ter hand.

Raffles had zijn sterke zaklantaarn aangeknipt, en richtte het licht op de kamerdeur.

De beide koperen knippen zaten in de sponning.

Hij bukte zich en hield het oog vlak boven den vloer — de kier van de deur was maar zeer smal, en het was volkomen onmogelijk, dat een brilslang van die grootte onder de deur zou zijn doorgekropen.

De deur naar de badkamer stond open, en Raffles trad het kleine, met witte tegels bekleede vertrek binnen. Het had geen uitgang naar de gang, maar het kleine tuimelraam stond op een handbreed open.

Het was echter volkomen onbegrijpelijk, hoe de slang uit zichzelf op die plek zou zijn gekomen, ofschoon het niet volkomen onmogelijk moest worden geacht.

Maar plotseling viel Raffles de verdwijning van zijn revolver in.

Hij trad de slaapkamer weer binnen, en zeide fluisterend tot Brand :

— Er moet hier iets geschied zijn, terwijl wij sliepen. Dat er iemand binnen zou zijn gekomen, is onmogelijk. Je ziet dat de deur goed gesloten is, en dat zelfde geldt voor het balkonraam. Overigens zou zelfs de dapperste man het niet aandurven, tegelijk met zulk een vreeselijk monster zich in een donker vertrek op te houden ! En toch — mijn revolver is verdwenen !

— Is ze misschien op den grond gevallen ? opperde Brand verschrikt.

— Onmogelijk ! De harde slag op het dun bedekte hout van den vloer had mij moeten doen ontwaken. — Neen — de revolver is gestolen, en op een zeer geheimzinnige wijze !

Brand had moeite een schreeuw van schrik terug te dringen in zijn keel.

Hij legde een trillende hand op den arm van Raffles, en fluisterde heesch :

— Dan is dus ook — de groote robijn verdwenen !

— Natuurlijk ! Het is niet om het wapen te doen geweest, want de dief heeft jouw revolver kalm laten liggen, maar om hetgeen mijn wapen bevatte ! Dat beteekent, Brand, dat wij bespied moeten zijn, toen wij hier onze bagage ontpakten ! Dat beteekent verder, dat men ons reeds gewantrouwd heeft toen wij in dit hotel kwamen, en dat ons leven thans gevaar loopt ! Want die slang was op ons afgezonden als wrekende rechter ! Het kan niet anders of hier zitten Hindoes achter, die weer handelen in opdracht van hooger geplaatste Brahmanen !

— Maar dat klinkt als een sprookje, Edward ! Waarom zouden wij gewantrouwd zijn ? Hoe kon men hier in Calcutta al weten, wat er eergisteren op ongeveer duizend mijlen van hier is voorgevallen ?

— Daarnaast zou ik maar geen onderzoek doen, Brand, want dat ontdekken wij Westelingen toch nooit. Niemand heeft nog ooit begrepen hoe het in zijn werk gaat, maar een bericht van groot belang wordt onder de Indiërs verspreid met de snelheid van een telegram, en toch komt er maar hoogst zelden een postbeambte aan te pas ! Het moge zijn zooals het is — men wist hier dat het oog van Vishnoe uit de hand van een Brahmaan was overgegaan in die van een Westering, van een gehaten christen.

— Maar hoe heeft men ons hier kunnen bespieden ? De gordijnen waren open, en wij zijn hier op de derde verdieping van het hotel ! Er is een koperen plaatje voor het deurslot, en zij kunnen dus ook niet door het sleutelgat hebben gekeken !

Zonder te antwoorden, riep Raffles de kamer langzaam in het rond, zorgvuldig de muren onderzoekend, totdat hij stil stond, en glimlachend naar boven wees.

Een weinig ter zijde van het balkon bevond zich hoog in den muur, bijna tegen de zoldering aan een rond ventilatiegat, hetwelk door een ijzeren segment geheel of gedeeltelijk kon

worden afgesloten, door aan een dun koord te trekken.

— Door die opening heeft die kerel, of wie het dan ook was, ons bespied! zeide hij eenvoudig.

— Maar hoe kon hij bij die ventilator komen? zeide Brand verwonderd.

— Op een zeer eenvoudige wijze! Kijk zelf maar! Een brandtrap loopt langs den muur, juist naast onze slaapkamer! Een Hindoe die een beetje lenig is, en dat zijn die bruine kerels allen, kan zich heel gemakkelijk een weinig terzijde buigen, zich vasthoudend aan de ijzeren trap, en door dat rooster naar binnen zien!

— Dan moet het toevallig open zijn geweest!

— Dat was niet volstrekt noodzakelijk! De muur is dun, en een Hindoe kan gemakkelijk zijn smalle hand in de opening steken, en het segment een weinig laten draaien! En nu herimmer ik mij plotseling ook zeer goed, hoe ik het dunne koord van die ventilator vanmiddag zachtjes heb zien bewegen! Ik hechte er niet de minste aandacht aan, want ik meende natuurlijk, dat het kwam door de tocht.

— En — de slang?

— Wel, de dief heeft het monster zeer waarschijnlijk in een stevig gesloten mand bij zich gehad, en is naar een vertrek gegaan boven onze badkamer gelegen. Het moet hem niet moeilijk zijn gevallen, den mand vlak boven het open tuimelraam om te keeren, zoodat de slang naar binnen viel. Het spreekt vanzelf dat het monster eerst hierdoor woedend is geworden, en daarenboven trok de warmte van ons slaapvertrek hem aan!

— Maar — de revolver? Hoe kwam die weg, als er hier niemand is geweest?

Ook op deze vraag gaf Raffles niet aanstonds antwoord, maar hij zette zijn onderzoek zorgvuldig voort.

De gangdeur bevond zich juist naast het tafeltje, waarop de revolver had gelegen. Het was echter volkomen ondenkbaar, dat iemand die geopend had, en na zijn vertrek van buiten af de stroefgaande grendels weder in hunne sponningen had kunnen krijgen. Daarenboven — als een Hindoe die nacht was binnen geweest, dan had hij immers evengoed met eigen hand die twee mannen kunnen doden?

Maar boven de deur bevond zich een smalle opening, ongeveer in den vorm van een brievenbus, en omstreeks drie vingers breed, en even lang als de deur zelve was.

In vele hotels vindt men die kijkglazen, die men echter onmogelijk bereiken kan, of men moet eerste een trapje voor de deur plaatsen.

Zij hebben ten doel, den gerant of den overkellner in staat te stellen, een blik in een logeerkamer te werpen, als men bij voorbeeld moet vreezen dat den bewoner een ongeluk is overkomen, omdat hij niet antwoordt op kloppen, en de deur gesloten blijkt te zijn.

Raffles ging op een stoel staan voor de deur, en glimlachte.

— Het is heel handig gedaan! zeide hij, weer van den stoel stappend. Ik denk, Brand, dat de revolver door middel van een sterke magneet naar buiten is getrokken!

— Maar het tafeltje staat toch niet onder de deur!

— Dat heeft heel weinig te beteekenen! De magneet kan met een dun koord aan het uiteinde van een stok verbonden zijn geweest, en zodoende al heel makkelijk juist boven de revolver zijn gebracht! Voorloopig zullen wij het tenminste maar op deze verklaring houden Brand! De hoofdzaak is dat mijn robijn is gestolen — en dat ik haar tot iederen prijs wil terug hebben!

— Maar — daar valt mij nog iets in! zeide Brand verschrikt. Als de man die ons bespiede gezien heeft hoe je de robijn uit de revolver nam, dan kan hij ook het valies met den dubbelen bodem hebben gezien!

— Dat is van geen beteekenis, Brand, want wij hebben die bodem niet geopend! Trouwens, het valies staat nog altijd daar op den bodem van de muurkast!

Raffles had zijn lantaren gedoofd, en het gordijn voor het balconraam terzijde geschoven. Hij opende dit en trad een stap naar voren. Niets verdachts liet zich echter zien. De stad sluimerde nog. Pas over een paar uren zou de dag aanbreken. Het licht van de maan was zoo krachtig, dat men duidelijk de donkere vormen van de schepen in de haven kon onderscheiden. Heel ver rolde een taxi over het gladde asphalt van een der hoofdstraten. In de haven liep een ketting met veel geraas over een gangspil, en dat was alles wat men hoorde. Voorbijgangers waren niet te zien.

Raffles trad weer in het vertrek terug, sloot nadenkend de deur, trok het tuimelraam in de badkamer dicht, sloot het men den knip, deed ook de deur van dit vertrekje dicht, en zeide toen tot Brand:

— Laat ons weer gaan slapen!

— Slapen? vroeg Brand verbaasd. En ik meende, dat je de zaak niet zou laten rusten?

— Natuurlijk doe ik dat niet! Maar het heeft volstrekt geen doel, ja, het zou zelfs heel gevaarlijk zijn, nu, midden in den nacht

alarm te gaan maken. Men zou ons wel eens de vraag kunnen stellen, hoe wij aan dien steen kwamen, en al vertelden wij naar waarheid hoe de robijn in mijn handen is geraakt — die waarheid zou zoo fantastisch klinken, dat niemand ons zou willen geloven. Wij moeten trachten, met list den steen weer in ons bezit te krijgen — omdat met geweld en luid geschreeuw zeker niets te bereiken valt! Er zijn hier minstens veertig inlandsche bedienden in het hotel. De dader heeft den steen natuurlijk al lang in veiligheid gebracht. Het zal onmogelijk zijn, hem aan te wijzen tusschen die veertig kleurlingen! Maar morgen, bij daglicht, zullen wij aanstonds beginnen met ons onderzoek. Voor het oogenblik blijft ons niets anders over dan nog eenige uren rust te nemen!

— Ik geloof niet dat ik zal kunnen slapen! De gedachte aan dat afschuwelijke monster. . . .

Brand voltooide den zin niet maar keek huiverend naar de in tweeën gehakte slang.

Raffles haalde echter de schouders op, en zeide:

— Dat wordt natuurlijk niet herhaald! Het is lang niet gemakkelijk, aan een levende cobra te komen, die zijn giftanden nog heeft! Daarenboven is nu alles geslote, en tenslotte — de dader gelooft waarschijnlijk dat wij reeds goed en wel dood zijn! Dat juist geeft ons eenig voordeel bij het onderzoek! Ga slapen, Brand — iets beters kan ik je niet aanraden!

Raffles wipte den dooden slang van het voeteneinde van zijn bed, strekte zich uit, geeuwde eens — en sliep drie minuten later zoo rustig, alsof er in het geheel niets gebeurd was. Brand luisterde een oogenblik naar de regelmatige ademhaling van dien wonderlijken metgezel, voor wien het begrip „zenuwen” een ding zonder eenige beteekenis scheen te zijn, en deed zijn best, op zijn beurt in te slapen. Maar het begon reeds langzaam te dagen, toen hij eindelijk indommelde.

Het was reeds over achten toen Raffles opnieuw ontwaakte, en dadelijk klaarwakker van zijn bed opsprong. Hij sloeg het muskietennet terzijde, rekte zijn sterk, lenig lichaam uit, en trad in de badkamer, om door een koude douche het warme lichaam te verfrissen.

Want de nacht had ditmaal niet veel afkoeling gebracht, en de zon had reeds veel kracht.

Brand volgde een oogenblik later zijn voorbeeld, en daarop kleedden de twee vrienden zich aan, toen Raffles plotseling zeide, zonder echter op te zien:

— Je mag vooral niet in die richting zien

— maar er staat weer een man op de brandtrap, die door het ventilatierooster gluurde! Ik voel het meer dan ik het kan zien — maar het trektouwtje schommelt zwakjes heen en weer, en nu is er in deze kamer toch geen aasje tocht!

Zonder het hoofd om te draaien, wierp Brand snel een blik in de richting van het dunne koordje, dat inderdaad bewoog. Het was duidelijk dat zoeven iemand aan de buitenzijde het ijzeren segment had verschoven.

— Blijf bij de tafel staan! beval Raffles op zachten toon. Waar is het windpistool?

— Het moet nog in de buitenzak van je jas zitten!

— Uitstekend!

Raffles trok de jas aan, en voelde inderdaad het kleine wapen in een der buitenzakken.

— Het is toch geladen? vroeg hij weer.

— Er zitten nog twee kogeltjes op! Wat wil je er mee doen?

— Dien spion merken — en als het kan zonder al te veel opzien te verwekken! Blijf rustig hier, en doe, alsof je den koffer weer gaat pakken. Ik zal trachten, zoo spoedig mogelijk terug te komen.

Raffles verliet het vertrek, zonder eenige overhaasting te toonen, en poogde de deur van de aangrenzende logeerkamer te openen.

Dit was hem echter niet mogelijk, want de kamer was niet verhuurd en dus gesloten.

Hij keek links en rechts, en toen hij niemand zag haalde hij snel een fijn loopertje te voorschijn uit het etui, dat hem maar zelden verliet, en had in een ommezien de deur geopend.

Voorzichtig duwde hij de deur open, keek door de kier — en het eerste, waardoor zijn aandacht werd getrokken, waren twee naakte, bruine voeten en twee dunne enkels, heel hoog op de brandtrap.

Het lot was Raffles wel zeer gunstig.

Want die brandtrap liep dicht langs 'het balcon van de kamer en de beide ramen daarvan stonden open.

Er was geen sprake van, dat de man, wiens voeten hij kon zien, ook hem zou kunnen bespeuren. Het was duidelijk dat hij nog steeds met gespannen aandacht door het gat van den ventilator keek, waarschijnlijk niets begrijpend van de mislukking van zijn moorddadigen aanslag.

Raffles deed nog een stap in het vertrek, ondertusschen ingespannen luisterend of hij geen schreden hoorde, nam vlug de kleine windpistool uit zijn zak, en verving de eerste patroon door een anderen, die hij uit een cartonnen

doosje nam, en die inplaats van een kogel een soort van stalen puntkogeltje had, zooals men ze ook wel gebruikt in kamerbuksen.

Hij hief het wapen op, mikte even en drukte af.

Een van de bruine, naakte voeten werd met een heftigen ruk opgetild van de ijzeren trap-trede, en er klonk een wilde schreeuw van pijn en schrik.

Toen begonnen de voeten snel te dalen, de schenen, de knieën, de heupen van den Hindoe vertoonden zich. Maar voor de man had kunnen zien wie hem getroffen had, was Raffles al weder op de gang getreden, en had haastig de deur weer in het slot getrokken.

Niemand had hem gezien!

Hij trad vlug weer in zijn eigen kamer, en zeide glimlachend en tevreden:

— Het is in orde, Brand! Onze man is geteekend, en al ken ik zijn gezicht niet — ik

zal aanstonds zijn voet kennen!

— Geloof je dat het een bediende van het hotel is?

— Daar valt niet aan te twijfelen! Het kan bijna niet anders. Het zou immers dadelijk opvallen, als men een vreemde daar op die brandtrap zag staan? Een bediende echter kan het doen voorkomen, alsof hij bezig is een ruit te lappen, iets schoon te maken! En daar-
enboven moet degeen die het oog van Vishnoe sta buitengewoon goed op de hoogte zijn geweest van de inrichting van dit hotel, en de ligging der verschillende kamers.

— Maar die man zal onmiddellijk aan den haal gaan, nu hij gewond is!

— Zoo dom zal hij niet zijn! Want daardoor zou hij onmiddellijk de aandacht op zich vestigen! En nu naar beneden, Brand, en goed op de voeten gelet!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

MISTER SKUTTLE.

Er waren nieuwe gasten.

Dat was aanstonds duidelijk te bemerken aan een zekere drukte en gehaastheid onder het hogere personeel van het hotel.

Er stonden eenige groote koffers, nogal tamelijk in den weg, en voorzien van een groot aantal hotel-etiketten.

De gasten moesten zeker van beteekenis zijn, want de gerant had het verbazend druk, en liep onophoudelijk van zijn fraai ontvang-vertrek naar de telefooncentrale, waar een jonge dame met een onverschillig gezicht zat, den koptelefoon aan de ooren, en die met een oog naar de verschillend gekleurde stoppen van haar ingewikkeld toestel, en met het andere naar haar nagels keek, die zij bezig was, schoon te maken.

De vier piccolo's hadden het geweldig druk, en de ober, een Duitscher, kreeg het reeds nu benauwd in zijn zwarte rok.

Voor de toonbank van den „bookclerk” stond een heer die ook zeker pas was aangekomen, en, stijf als een paal, met een karwats onder den linker arm geklemd, en een monoële in het rechter oog, zijn naam in het vreemdelingen-register schreef.

Raffles, zich houdend alsof hij den klerk iets te vragen had, wierp snel een blik in het dikke boek.

De naam van den karwatsheer zeide hem niet veel, maar destemeer de naam daar vlak boven, die met koeien van letters was neergeschreven: „Ike Skuttle, en echtgenoot, Boston, U.S.A.”

Hij stelde zich spoedig tevreden met de mededeeling van den klerk, dat er geen brieven waren voor „Graaf Palmhurst” en keerde terug tot Brand, die bij de breede deuren naar het groote terras voor het hotel stond, half genietend van het prachtige gezicht, half nog onder den indruk van het angstwekkend geheimzinnig voorval van dien nacht.

— De reden van deze geringe aardbeving is reeds gevonden, Brand — Mijnheer Ike Skuttle uit Boston heeft Calcutta met een bezoek vereerd, en dit hotel voor alle tijden onderscheiden door er zijn tenten op te slaan!

— Skuttle van de katoentjes? vroeg Brand verwonderd.

— Je drukt het eenigszins populair uit, maar het is inderdaad de Skuttle die een reusachtig vermogen heeft verdiend met de vervaardiging van katoenen weefsels! Wel te verstaan — zijn werklieden vervaardigden ze, en hij verkoopt ze, en tegenwoordig ook al — helaas, driewerf helaas — aan de Indische vrouwen, die zoodanig geemancipeerd zijn, dat zij hun prachtig lijfgoed niet meer zelf weven, maar het kant en klaar van een Europeesche of zelfs Amerikaansche fabriek betrekken! Men zou er brandende tranen om kunnen vergieten! Welk een schoonheid gaat er op deze wijze teloor!

— Er is echter een tegenwicht, zeide Brand met een kort lachje. Wij Westerlingen koopen Sarongs, gebatikte stoffen, die nooit in de handen van een Javaansche zijn geweest, wij koopen Indische hoofddoeken, die nimmer be-roerd zijn door de vingers van een Hindoe-vrouw, maar die bij wagonladingen vol gemaakt worden op een fabriek in Charlottenburg! Laten wij niet klagen — het is nu eenmaal zoo. Wat zou hij hier doen, onze vriend Ike Skuttle?

— Vermoedelijk een nieuw afzetgebied zoeken!

— In gezelschap van zijn vrouw?

— Hij zal het nuttige met het aangename willen vereenigen! Maar daar is onze vriend! Aha, ik bemerk dat hij nog dezelfde is, opgeblazen, brutaal en luidruchtig — maar dat de echtgenoot een ander is geworden! Jong nog, en lang niet onknap, als ik nog verstand heb van vrouwengezichten!

— Knap? Maar ze is een schoonheid! fluis-terde Brand, bij het zien van de elegante, slanke vrouw, die daar de groote vestibule kwam binnen stappen, terwijl een kleine, bruine piccolo met alle kenteekenen van diepe vereering de deuren van de groote eetzaal voor haar open hield.

— Filmschoonheid, Brand! Te glad, te — te glycerineachtig! oordeelde Raffles streng. Maar een juweeltje van schilderkunst, dat moet ik

erkennen! Overigens ziet zij er uit als een programmajuffrouw!

— Ik moet toegeven — haar chic is nog een weinig aan de oppervlakte! zeide Brand glimlachend. Men ziet nog wat al te zeer het aangeleerde. Maar zij komt er wel, en binnen een jaar zal men haar voor een volleerde vrouw van de wereld aanzien! Goede hemel, hoe komt zij aan dien kerel?

— Waarschijnlijk in een bioscoop gevonden, Brand! antwoordde Raffles droogjes. Onze Skuttle maakt den indruk, alsof hij heel wat meer geeft om een vierderangs film, dan om het mooiste tooneelstuk, de prachtigste orkestuitvoering. En hij is verschrikkelijk rijk, hetgeen voor dat lieve schepseltje dat daar zoo fier de vestibule vervult met haar gladde schoonheid, de groote attractie zal zijn geweest. Hij zelf ziet et uit als een boos nijlpaard! Het is duidelijk dat hij niet in zijn humeur is, mijnheer Skuttle.

Op dat oogenblik klonk de donderende stem van den katoenfabrikant, en de klank zijner woorden bewees reeds voldoende, dat Raffles er niet zoo ver naast was!

Er had iets niet gedeugd aan het ontbijt, en men had het gewaagd, een kleurling naast hem te zetten! Het was weliswaar een lid van een zeer hooge kaste geweest, een man van adel, iemand die zeven jaren de Universiteit in Bonn had bezocht, maar hij was bruin, hij was dus „een kleurling” hij was minderwaardig, en in ieder geval verkoos mijnheer Skuttle niet naast „nikkers” te zitten!

Dit alles werd medegedeeld met een kracht en een overtuiging die zijn woorden tot op straat verstaanbaar maakten.

Het kon dus niet anders of ook Brand en Raffles vingen den stroom van booze woorden op. Zij keken elkander veelbeteekenend aan. Een rasechte Amerikaan, die mijnheer Skuttle! Hij scheen volstrekt geen onderscheid te kunnen zien tusschen een Boschneger, een kaffer en een beschaafden Hindoe.

De beschaafde Hindoe echter had het ook gehoord! Hij betrad juist de ruime hal, en keek een oogenblik met zijn fluweelzachte oogen van onder zijn fraai gewelfde wenkbrauwen naar den schreeuwer. Hij droeg witte kleederen van fijn linnen, en op Westersche wijze gesneden. Alleen zijn kunstig gewonden hoofd-doek onderscheidde hem. Hij had de fijne witte tanden in zijn lippen geboord, en scheen in beraad te staan, wat hij zou doen. Toen haalde hij de schouders op en ging glimlachend door

de ruime hal naar buiten. En de piccolo's bogen diep voor hem.

Skuttle scheen zijn oogen niet te vertrouwen, en riep tot den Duitschen ober, die niet goed wist hoe hij zich moest houden op een toon van de diepste verontwaardiging:

— Buigt het personeel hier voor negers? Waar ben ik verzeild? Kent men hier geen onderscheid van rassen?

— Pardon, mijnheer, stamelde de Ober, maar de man naast wien gij gezeten hebt is de zoon van een Radja, van een vorst! hij behoort tot de allerhoogste kaste, en hij is zeer rijk, hij heeft een Engelsche hooge school bezocht, en....

— En ten overvloede is hij heel wat beschaafder, dan menige Amerikaansche katoenfabrikant, die het zich tot een groote eer moest rekenen, naast een Hindoe van dien rang en stand te worden geplaatst!

Skuttle wendde zijn dik, woedend hoofd met een ruk naar Raffles, die deze woorden tamelijk luid maar volmaakt kalm gezegd had. Een oogenblik zweeg de dikke man, onder den indruk van den ijzigen blik van die staalharde, grijze oogen. Toen wilde hij heftig uitbarsten, maar op dat oogenblik kwam madame Skuttle te voorschijn, reeds nu behangen met sieraden, en zeide in een Engelsch, dat inderdaad maar al te zeer verried, dat er nog heel wat aan haar opvoeding als vrouw van de wereld ontbrak:

— Bemoei je toch niet altijd met vreemde lui, Ike! Je geeft je ook maar met Jan en alleman af! Heb je een auto besteld?

— Ja poesje! Een prachtige auto, hoor, schatje! zeide mijnheer Skuttle, ineens suikerzoet, als onder een hoedje te vangen. Maar ik moest eerst wat van dien bruinen kerel zeggen, dien ze naast ons hadden neergezet!

— Hij had wel een erg knap gezicht! erkende mevrouw Skuttle peinzend.

— Een bruin gezicht is nooit knap! decreteerde mijnheer Skuttle, zich hoog oprichtend, en hiermede was de zaak afgedaan.

Het echtpaar moest even wachten, want de bestelde auto was er nog steeds niet, en Skuttle wendde zich tot den ober met de opmerking:

— Luister jij eens, man! Mijn vrouw heeft haar zinnen gezet op een robijn, waarvan zij heeft hooren spreken, en die zoo groot is als een hazelnoot!

— Grooter! viel mevrouw hem in de rede, die zich voor een grooten spiegel bewonderde.

— Mijn vrouw zegt: grooter! hernam Skuttle met een grijnslach. Laten we dan zeggen — zoo groot als een okkernoot! Het ding moet een

naam hebben, op den koop toe! Het oog van Vischgraad — iets met visch erin!

Er kwam een koele uitdrukking op het breede, gladder gezicht van den Duitscher, en hij zei afgemeten:

— Mijnheer bedoelt waarschijnlijk het oog van Vishnoe! Ik heb er van hooren spreken, maar ik vrees dat mevrouw naar iets anders zal moeten omzien!

Mevrouw wendde zich met een ruk van den spiegel af, en vroeg kattig:

— En waarom? Ik wil juist dien grooten robijn hebben! Wat het kost doet er niet toe!

— Geen steek! bevestigde Ike Skuttle onmiddellijk, terwijl hij een hooge borst opzette. Dus je kunt mij niet zeggen, man, waar ik dat ding kan koopen?

— Die robijn is niet te koop mijnheer! zeide de ober koeltjes, die nu wel wist wat voor vleesch hij in de kuip had. Niemand weet zelfs waar hij zich bevindt — tenminste geen Westerling. En al zou die steen al te koop zijn, wat niet het geval is, dan zou U er zeker wel een half millioen Ropyen voor moeten betalen.

— Wat is dat voor heidensche munt? Kun je je niet behoorlijk in het Engelsch uitdrukken? Hoeveel dollars is dat zoowat?

— Ongeveer 150.000 Dollar, mijnheer! antwoordde de ober kortaf.

— Maar dat is een peulschil! schreeuwde mijnheer Skuttle luidruchtig. Ik heb er het dubbele voor over! Daar is op gerekend. Je wil immers dien robijn zoo graag hebben, poesje?

— Ik moet hem hebben! antwoordde het poesje nadrukkelijk. Ik ben hier gekomen om hem te koopen — en nog andere mooie dingen. Maar in de eerste plaats wil ik het Oog van Vishnoe hebben!

— Je hoort het, vriend! zeide mijnheer Skuttle met een jovialiteit, die een weinig valsch klonk. Want goed en wel — driehonderd duizend Dollar voor een robijn, of voor wat dan ook — het is geen bagatel! zelfs niet voor een man als Skuttle, die met millioenen omging, als een ander met tientjes.

De ober haalde even de schouders op en zeide:

— Het is duidelijk dat mijnheer in dit land nog niet zeer bekend is. U kunt U werkelijk de moeite wel besparen, een bod op dien steen te doen! Voor zoover ik weet is dat heilige kleinood een paar duizend kilometers hier vandaan, maar geen enkele Westerling weet het met zekerheid. En het is zeer de vraag of een Hindoe U zal willen — of durven inlichten!

— Praatjes! viel mijnheer Skuttle uit. Voor geld krijg je alles gedaan! Ik ga hier niet weg, of mijn vrouw moet den robijn aan haar vinger dragen! Lieveling, daar is de auto! Willen wij nu gaan?

En daarop verdween het echtpaar Skuttle, en het was alsof iedereen vrijer adem haalde. Het gesprek was op luiden toon gevoerd, vooral van den kant van den katoenhandelaar. En de Inlandsche bedienden hadden geen woord gemist, evenmin als Raffles en Brand, en ook de Hindoe met het fijne beschaafde gezicht in de witte kleederen moest er iets van hebben opgevangen, want hij was bij de deur blijven staan.

— Een fijngeestig man! spotte Brand, terwijl hij met Raffles naar de ontbijtzaal ging.

— Een edele, verlichte geest! zeidde Raffles grimmig. Het moeten Amerikanen van zijn slag zijn, die het prototype verschaften voor den beroemden Babbitt.

In het langsgaan keek Raffles onderzoekend een paar bedienden aan, die op hun naakte voeten zonder eenig gerucht door de vestibule gingen. Hun gezichten waren echter als een ondoorgrondelijk masker. Maar in hun oogen was iets te lezen, hetwelk Raffles zeide, dat er niemand was onder die Hindoes, of hij had volkomen begrepen, waarom het daareven ging tusschen mijnheer Skuttle en den ober.

Niet zoodra waren zij in de eetzaal, of Raffles gaf Brand een licht duwtje met den elleboog.

Dicht bij een der wijd geopende ramen, die toegang gaven tot den binnentuin van het groote hotel stond een Hindoe met een reep linnen om den enkel gewikkeld, welk verband hij waarschijnlijk zelf had aangebracht.

De oogen waarmede hij naar Raffles keek, gloeiden als kolen vuur, maar voor het overige scheen de man volmaakt kalm.

Raffles bediende zich van de Italiaansche taal om zachtjes tot Brand te zeggen, zonder daarbij den Hindoe aan te zien:

— Dat is onze man! Die daar bij het raam staat. Hij weet nog niet, dat het getroffen been hem binnen een uur zal beletten, om een voet te verzetten!

— Hij zal er toch niet aan sterven? vroeg Brand verschrikt.

— Geen sprake van, tenzij hij zou gaan knoeien met geneesmiddeltjes van eigen vinding! Hij had trouwens niet beters verdiend, die moordzuchtige schelm met zijn giftslang! Het been zal alleen sterk opzwellen, maar die

zwellings gaat na een paar dagen vanzelf weer weg.

— Zou hij de man zijn die den steen in zijn bezit heeft ?

— Waarschijnlijk ! Als hij geen helpers had, moet hij stellig den robijn bij zich hebben, of hem op een veilige plaats hebben verborgen. Maar ik geloof niet dat hij de zaak geheel alleen heeft opgeknapt ! Wij zullen hem scherp in het oog blijven houden.

— Zou zulk een kerel gewapend zijn ?

— Zeer waarschijnlijk — maar niet zichtbaar ! Vele Hindoes dragen een dolk met een krom, zeer scherp lemmeet in een houten scheede op de bloote borst onder hun tuniek. Anderen weer hebben een mes in hun gordel verborgen.

— Maar als die man weet dat jij op hem schoot, zal hij het dan niet vreemd vinden, dat jij hem niet aanklaagt van den moordaan-slag van dezen nacht ?

— Dat zal hij alleen maar vreemd vinden, als hij dom is ! antwoordde Raffles droogjes. De natuurlijke gedachtengang van den man moet zijn, dat ik zelf de zaak niet graag geopenbaard zie, daar het mij misschien eenige moeite zou kosten, te verklaren, hoe de robijn in mijn bezit kwam ! En als ik hem had willen aanklagen, dan zou ik niet op hem geschoten hebben ! Hij moet wel zeer zonderling over ons denken, zou ik zeggen.

— Hij lijkt mij een zeer gevaarlijk, fanatiek man te zijn ! zeide Brand, na een vluchtigen blik op den Hindoe te hebben geworpen, die langzaam was weggedrenteld, zooveel mogelijk vermijgend, den voet van zijn gewond been op den grond te zetten.

— Dat is ongetwijfeld waar ! zeide Raffles, en een oogenblik zat hij in gedachten.

Eensklaps hief hij het hoofd weer op, keek behoedzaam om zich heen, om zich te overtuigen dat niemand kon toeluisteren, en hernam toen zeer zacht :

— Ik wilde wel dat je dien man nu reeds naging, Brand !

— Maar hij zal mij onmiddellijk herkennen !

— Daarom is het noodig dat je je vermomt !

— Waarmede ? Voor zoover ik weet hebben wij op deze reis niets medegenomen, dat ons zou kunnen helpen !

— Toch wel ! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik heb er wel degelijk rekening mede gehouden, dat ons onderweg iets kon overkomen, waardoor het noodig kon worden, ons te vermommen ! Je zult een en ander vinden in de geheime bergplaats van onze vliegmaschine. Ga er nu aanstonds heen — of nog beter, stuur

Henderson, die van alles wat ons gebeurd is nog niets weet, dan zal ik in dien tijd trachten onzen man in 't oog te houden, zonder dat het al te zeer opvalt. Overigens — ik zeide je al, dat hij zich over een uur niet meer zal kunnen bewegen ! Het is dus zeer wel mogelijk dat wij overbodigen arbeid verrichten. Aan den anderen kant is het denkbaar, dat de Hindoe, als hij voelt dat zijn been hem in den steek gaat laten, den steen aan zijn helper ter hand stelt !

— Wat zouden zij met den robijn doen, denk je ?

— Dat hangt er van af ! Als zij ware Hindoes zijn, die hun godsdienst boven alles stellen, dan zullen zij het oog van Vishnoe zoo spoedig mogelijk in handen stellen van een Brahmaansch Hoogepriester ! En dat zij fanatiek zijn kan niet betwijfeld worden, want zij hadden ons op vreeselijke wijze willen straffen alleen maar omdat wij als Westelingen den robijn in handen hebben gehad ! Maar ik geloof dat ik er meer mee zal kunnen doen dan een Hoogepriester die het sieraad waarschijnlijk zal opsluiten in een gouden kistje, en dat weer binnen in een afgodsbeeld. Bovendien — ik beschouw dien steen wel degelijk als mijn rechtmatig eigendom, want ik heb hem ontvangen uit de hand van een man, die er de vrije beschikking over had !

— Mogelijk — maar hij had hem toch nooit mogen wegschenken ! Dat is den afgelopen nacht zeer duidelijk gebleken ! zeide Brand meesmuilend. Nu, ik zal dadelijk Henderson inlichten en hem met de geheime sleutels naar de vliegloods zenden.

De beide vrienden beeindigden zoo snel mogelijk hun ontbijt en daarop ging Brand den reus opzoeken, dien hij natuurlijk aantrof in de garage ! Hij deelde hem snel alles mede, wat er dien nacht geschied was, en de ontstelde Henderson trappelde van woede en onrust.

Hij kreeg zijn instructies, en een minuut later reed hij met een van de snelste auto's van het hotel naar het groote vliegveld, waar hij alleen maar zijn pas en ontvangbewijs zou behoeven te vertoonen.

Een uur later keerde hij terug, met een klein, plat koffertje bij zich, en begaf zich onmiddellijk naar Raffles, dien hij alleen vond in een der uithoeken van het terras, in de schaduw van een groote, gestreepte parasol.

— Mijnheer Brand houdt onzen vriend van de slang in het oog, James. Wij weten nu dat hij Gandara heet, en dat... maar wat is er, James ? Waarom zie je zoo bleek ? Is er iets gebeurd ?

— Ja Mylord, iets ernstigs, vrees ik! En toch is de aanslag maar ten halve gelukt.

— De aanslag? herhaalde Raffles langzaam, Wat is er dan gebeurd?

— De vliegloods is voor de helft afgebrand, Mylord! Niemand kan zeggen hoe het geschied is. Zij zeggen daar, dat zij voor een raadsel staan. Een legervliegtuig is geheel verwoest, een tweede is voor de helft vernield....

— En onze machine? vroeg Raffles ademloos, Henderson bij den arm vattend.

— Zij is er nog betrekkelijk goed afgekomen, Mylord! De houten schroef is geheel verbrand, de hitte daarvan heeft eenige draden doen knap-

pen, het landingsgestel heeft geleden — maar dat is alles! Binnen een week kan de machine geheel hersteld zijn!

Raffles bukte even het hoofd, en fluisterde:

— Dat is werk geweest van de Brahmanen! Over welk een macht, welk een geheimzinnigen invloed moeten die lieden beschikken! Kan iets hun wel onbekend blijven!? Maar dat zweer ik — gewonnen geef ik mij niet, met of zonder vliegmachine! Is dit het kistje met vermommingen, Henderson? Goed zoo — dan zullen wij aanstonds eens flink aan den arbeid gaan!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

DE BOM SPRINGT VERKEERD.

Gandara lag in zijn kleine kamer van het hotel, in een hoek van de ruime binnenplaats gelegen, die eigenlijk een tuin was. en keek met schitterende oogen naar de lage zoldering.

Hij lag op een zeer eenvoudig bed, niet veel meer dan een gewone rustbank van bamboe. Zijn linker been was sterk opgezet, en hij kreunde zachtjes. Voor hem stond een andere Hindoe, in een lang gewaad, en met een geweldige grooten bril op zijn neus.

Dat was de inlandsche dokter, die toevallig in het hotel vertoefde, en wien de gerant verzocht had, eens naar den bediende te gaan kijken.

Gandara echter stelde dit bezoek volstrekt niet op prijs.

De Hindoe had zijn geheim, waarmede niemand anders te maken had, en zeker niet die geneesheer, die misschien de politie in de zaak zou betrekken.

Hij had reeds gezegd, dat hij een splinter in zijn been had gekregen, en de dokter had de wonde onderzocht, en schudde nu het hoofd, want hij begreep er geen sikkepit van.

— Wat was het voor een splinter? vroeg hij, over zijn bril heenziende.

— Een houtsplinter! antwoordde Gandara kortaf.

— Heb je hem dadelijk weer uit de wonde gehaald?

— Aanstonds!

— Dan begrijp ik er niets van! De zwelling van het been houdt aan, en — je kunt zeker niet loopen?

— Neen!

— Je moet hier blijven liggen. Ik zal iets voor je opschrijven. Er moet een verband om je been worden gemaakt.

— Ik blijf hier niet liggen! zeide de inlander koppig. Het heeft niets te beteekenen. Ik wil mijn werk doen!

De geneesheer liet een kort lachje hooren, en hernam:

— Dat voornemen strekt je tot eer, vriend, maar je zult het niet kunnen uitvoeren. Ik ben zeker dat je niet eens op dat been kunt staan. Het is zeer pijnlijk, niet waar?

— Ja, het doet pijn — maar dat kan mij niet schelen. Ik wil hier niet blijven liggen. Ik heb iets te doen — werken....

De dokter vestigde zijn doordringende oogen op den Hindoe, streek met zijn bruine, tengere vingers over zijn spitsen baard, en bromde iets voor zich heen.

Hij draaide zich om, stapte op het kleine, ronde tafeltje toe, waarop hij een lederen suite-case had neergezet, voorzien van uitnemende, moderne doktersinstrumenten.

Met den rug naar den Hindoe toegekeerd vulde hij een fijn injectiespuitje uit een kleine flacon, gevuld met een kleurlooze vloeistof, trad toen op het bed toe, en zeide vriendelijk:

— Laat ik je pols eens voelen!

Zonder achterdocht hief Gandara zijn bruinen arm op, en het volgende oogenblik had hij een fijn prikje even boven den elleboog beet.

— Nu zul je wel rustig worden, zeide de dokter lakoniek, en hij ging het spuitje weer wegbergen. Je mag op dat been volstrekt niet loopen, want dan zou het verergeren — en ik zou het misschien moeten afzetten! Apropos — zijn hier muizen?

Gandara, die vaalbleek was geworden, bij de gedachte dat hij misschien een been zou moeten missen, schudde het hoofd en antwoordde:

— Hier zijn geen muizen!

— Zoo, het klonk toch alsof er achter een van de muren gekrabbeld werd! En denk er aan, Gandara, dat je hier blijft liggen, minstens eenige uren. Trouwens — je zult wel moeten! voegde hij er in zich zelf grinnikend aan toe, terwijl hij het lederen valiesje opnam.

Bij de deur gekomen wendde hij zich nog eens om en zei:

— Ik moet nu volstrekt eenige patienten bezoeken, maar aanstonds kom ik nog eens naar je kijken.

— Is het — is het gevaarlijk, dokter? vroeg Gandara bevend.

— Volstrekt niet — tenminste dat geloof ik niet. Maar ik moet erkennen dat ik iets dergelijks nog nooit gezien heb, als gevolg van een prik met een gewone splinter! Een slangenbeet is het natuurlijk niet, want dan zou je

al dood zijn — en je zou dat toch zelf moeten weten! Wellicht een muskietenbeet....

En hoofdschuddend ging de geneesheer weg, met in zijn hart de erkenning, dat hij van deze eigenaardige zwelling van het been, dat zoo hard leek te worden als steen, volstrekt niets kon begrijpen. Opzettingen waren meestal week en gemakkelijk met den duim in te drukken. En de huid werd geheel grijs onder de knie. Een zeer vreemde zaak, inderdaad!

Hij was voornemens, er een collega bij te halen. Want hij dacht er ernstig over, het been af te zetten!

Op de gang, slecht verlicht, zag hij een anderen Hindoebediende, die zich dadelijk onderdanig tegen den muur drukte, en diep voor hem boog.

Hij lette niet op den man, maar ging haastig verder, een zonderlingen indruk wekkend met zijn witten helmhoed, die Europeesch was, en zijn lang, wit gewaad, met den gordel om het middel, dat Indisch was.

De bediende luisterde even naar de wegstervende voetstappen. keek links en rechts de smalle gang in, opende toen haastig de deur van Gandara's kamer, en trad er binnen.

Hij deed het zoo vlug en onhoorbaar, dat Gandara die de oogen gesloten had, het ternauwernood bemerkte. Met moeite opende hij ze weer, en vroeg op slaperigen toon:

— Wat wil je, Nashi? Laat me met rust, ik ben moe, en ik lijd pijn.

— Dat is je eigen vervloekte schuld, Gandara! bromde de ander. Wat behoefde je in de kamer van de Giaurs te loeren, nadat alles gedaan was?

— Zoo — was alles gedaan? vroeg Gandara hoonend. Zijn zij dood, de robijnendieven? Zij die het Oog van Vishnoe stalen. Het heiligste wat er is?

Nashi maakte een gebaar van ongeduld, en zeide, dicht op de rustbank toetredend:

— Ik begrijp je wraakzucht niet. Wat kan ons de dood van die lieden baten, nu je den robijn hebt?

— Vishnoe vraagt een offer! zeide Gandara op woesten toon, terwijl zijn oogen als van een wild dier fonkelden. En ik — ik wil ook mijn offer! Een van hen heeft mij gewond — de dokter sprak van afzetten van mijn been! Ik wil wraak!

— En ik wil heel iets anders, hernam Nashi droogjes. Luister goed, Gandara, en gebruik je hersens, inplaats van die af te matten met nuttelooze wraakgedachten. Luister je? Het is alsof je wilt gaan slapen!

— Ik voel mij ook slaperig! Ik wil opstaan — ik wil loopen!

Hij deed een vruchteloze poging om zich op te heffen en zonk zwaar neer terug op de dunne matras, waarmede de rustbank van bamboe bedekt was.

— Je zoudt zelfs geen vlieg kunnen verjagen, zeide Nashi minachtend. Luister nu! Wat wilde je doen met den robijn, dien wij hebben afgenomen van den giaur?

— En dat vraag je? Ben jij een Hindoe? Ben jij een waar Brahmaan? Zoo spoedig ik kan wil ik hem brengen naar den Hoogepriester van de groote Moskee! Ik zou dat reeds gedaan hebben, als die vervloekte mij niet in het been had geschoten.

Nashi keek hem met half dichtgeknepen oogen aan, haalde zijn smalle, magere schouders op, en fluisterde:

— Welk voordeel zou ons dat opleveren?

— Wij zouden er de eeuwige zaligheid mee verwerven! antwoordde Gandara met koortsachtige, fanatiek gloeiende oogen.

Nashi haalde opnieuw de schouders op en hernam:

— Ik heb een ander voorstel. Luister goed, Gandara!

Zooeven sprak een schatrijke Amerikaan in de vestibule over den robijn. Weet je wat hij er voor zou willen betalen? 150.000 Dollars! En wat zou de Hoogepriester je geven? Op zijn best zijn zegen — en wat zou die je opleveren? Een zegen kun je niet verkoopen! Maar als wij den Amerikaan den steen geven, dan zijn wij rijk, Gandara, rijker dan wij ooit hadden kunnen droomen!

— Jij hond! gromde Gandara, terwijl hij zijn best deed om zijn vuist te ballen. Nooit, versta je? Eerder stierf ik! En ga nu heen, en laat me met rust. Je krijgt den robijn niet. Den heiligen steen, dien ik zelf nauwelijks durfde aanraken. En neem je voor mij in acht — want als ik eenmaal genezen zal zijn, dan zal ik wraak nemen!

Nashi stond langzaam uit zijn gehurkte houding op, en scheen met zijn gluisperige oogen de kracht te meten van den man die daar machteloos neerlag op zijn matras.

Toen glimlachte hij minachtend, en liep op zijn teenen naar het witte bediendebuisje van Gandara, dat aan een koperen haak was opgehangen. Het scheen neergetrokken te worden door een zwaar voorwerp in een der zakken.

Nashi stak zijn bruine hand in dien zak, en nam er een revolver uit.

Hij verschoof een bijna onzichtbaar uitsteek-

seltje, en in de kolf klapte een rond dekseltje open.

Een honend gelach deed hem met een valsch licht in zijn oogen terzijde zien.

— Zoek maar, jij verraderlijke hond! zeide Gandara heesch.

Nashi keek in de ledige opening, en klapte het dekseltje dicht.

Met den rug naar Gandara toegekeerd, stak hij de hand in de plooiën van zijn lendedoek, en trok ze weer terug, gewapend met een korten dolk waarvan de greep uit palmhout was gesneden. De kling was nog geen handbreed lang, en sterk gekromd. In de hand van een geoeffend man was het een vreeselijk wapen.

Met dien dolk in de vuist draaide hij zich langzaam om.

Maar de oogen van Gandara waren gesloten. Hij lag op zijn rug.

— Geef je den robijn vrijwillig? vroeg Nashi, en zijn stem siste.

Hij kreeg geen antwoord. Hij deed sluipend een stap naderbij, en hief de dolk op. En toen pas zag hij dat Gandara dommelde! Binnen weinige seconden was hij in een vasten slaap verzonken.

Klaar om toe te stooten hief Nashi met de linker hand een arm van Gandara op, maar die viel slap neer, toen hij hem weer losliet. Grinnikend begon de schurk haastig het vertrek te doorzoeken. Er was maar een wandkast, en daar hingen slechts wat lappen, een hoofddoek, en op den grond stonden een paar sandalen. Met aapachtige vlugheid gleden de tengere vingers van Nashi overal in en tusschen, maar hij vond niets. Plotseling scheen hem iets in te vallen. Zonder zich te bedenken trok hij het lichaam van Gandara van de rustbank, deed het neerglijden in een hoek van de kamer, en keerde de dunne matras om. Hij betastte haar vervolgens overal. De matras was zoo dun, dat de groote robijn zich daarin onmogelijk had kunnen bevinden, of hij had het moeten bemerken.

Maar plotseling verhelderde zijn gezicht, en hij hief de lichte rustbank aan de twee bamboepooten van het voeteneinde op en schudde ze even heen en weer. Een zwak rammelend geluid liet zich hooren.

De bamboepooten waren met behulp van schroeven en klossen aan het bovenstuk vastgemaakt. Maar Nashi had zijn gereedschap bij zich, en met wilde krachtsinspanning trok hij een van de pooten wringend en rukkend los.

Een kreet van moeilijk onderdrukte zegepraal ontsnapte hem. Uit het holle bamboe

rolde iets roods op den grond, iets dat glinsterde en zwaar was.

Nashi wierp er zich op. De robijn glinsterde met onvergelykelijken gloed op de palm van zijn hand.

Hij wikkelde den kostbaren steen zorgvuldig in een lapje, dat hij van een hoofddoek afscheurde, verborg hem in zijn eigen hoofdtooisel, schoof de poot zoo goed mogelijk weer onder de bank, wierp er de matras op, en tilde het schijnbaar levenlooze lichaam van Gandara weder op de rustbank.

Toen maakte hij dat hij wegkwam, bang geworden voor eenig geristel, als van een muis.

Het was echter een tweebeenige muis, die in een vrij ongemakkelijke houding op den vloer lag uitgestrekt van de lage vliering boven het kamertje van den Hindoebediende, en die luisterde naar den naam van Charles Brand.

Hij had met zijn sterk zakmes een kleine opening in de planken vloer weten te maken, en had juist het laatste gedeelte van de comédie kunnen gadeslaan.

Zijn besluit was, terwijl hij uit zijn liggende houding opstond, en zijn kleederen wat afklopte:

— Het is jammer — ik geloof dat ik een minuut te laat ben! Maar wij moeten toch ons best doen, den kerel te achterhalen!

Aandachtig om zich heenziende, verliet hij de vliering, daalde langs een smal bamboeladdertje af, ging naar de logeerkamer, zonder iemand op zijn weg tegen te komen en vond daar Raffles, aan wien hij snel alles mededeelde.

— Die Gandara mag van geluk spreken, dat hij bijtijds is ingeslapen! Zijn medeplichtige zou zeker niet geaarzeld hebben, hem met zijn dolk van kant te maken, om den steen in zijn bezit te krijgen!

— Maar moeten wij niet beletten, Edward, dat die al te ijverige dokter het been gaat afzetten? vroeg Brand ongerust. Die Hindoe mag het dan op ons leven hebben voorzien — het is toch een zeer onaangenaam denkbeeld, dat men hem zonder eenig nut of noodzaak een been zou gaan amputeeren!

— Dat zal ook niet gebeuren, Brand — wees maar gerust! Binnen een kwartier zal dat been weer normaal zijn — laat het maar aan mij over! Tracht nu echter dien Nashi terug te vinden, voor hij zich in verbinding heeft kunnen stellen met Skuttle, want dat zou de zaak weer zooveel ingewikkelder maken! Aarzel niet om den kerel met je revolver te dreigen, als je hem soms alleen aantreft, want hij zal het niet

wagen, luid te gaan schreeuwen! Waar is Henderson?

— Dat kun je wel begrijpen — die is onmiddellijk weer naar het vliegveld teruggekeerd, en zal de voorbereidende maatregelen treffen voor het herstel van onze arme machine.

— Rep je dan wat!

Maar alle haast kon Brand niet baten. Nashi was nergens te ontdekken, in het hotel, of in de onmiddellijke omgeving. Waarschijnlijk

hield hij zich ergens schuil, en beloerde de terugkomst van mijnheer Ike Skuttle.

En toen Raffles en Brand omstreeks twee uren later aan de lunchtafel het stralende, trotsche gezicht van den heer en mevrouw Skuttle ontwaarden, toen wisten zij al genoeg — de sluwe Hindoe had den Amerikaan weten te vinden, en het Oog van Vishnoe was al weder in andere handen overgegaan!

◆

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”!

◆

HOOFDSTUK V.

DE JACHT WORDT HERVAT.

Dat er kwaadwilligheid in het spel was geweest bij den brand in de vliegtuigloods kon geen oogenblik worden betwijfeld. Men slaagde er echter niet in, den dader te vinden, en Raffles dacht er niet aan de politie op het goede spoor te brengen. Want dat de brand was aangesticht door Gandara of een van zijn helpers, dat stond voor Raffles vast. Het was een onderdeel van het wraakzuchtige plan, de blanke zwaar te straffen voor het feit, dat zij, op welke wijze dan ook, in het bezit waren geraakt van den heiligen steen. Voorts zou het de luchtreizigers natuurlijk beletten, zich althans in de eerste dagen van hun toestel te bedienen.

Raffles, die zoo spoedig mogelijk zelf de schade was gaan opnemen, raamde, dat er zeker wel zes dagen zouden moeten verlopen, voor een nieuwe schroef en een geheel nieuw onderstel waren aangebracht. Het was een zeer groot geluk te noemen, dat de hitte toch niet voldoende was geweest om de stalen cilindfers met het geheimzinnige gas hetwelk de beweegkracht leverde, te doen springen.

Een ding begreep Raffles nog steeds niet, en dat was de raadselachtige snelheid, waarop de Brahmanen hier in Calcutta ontdekt hadden,

dat juist hij en Brand den robijn bezaten, en met een vliegmaschine waren aangekomen! Maar de Hindoes hadden het geweten, dat was nu wel zeker, en al bezaten zij zelve den robijn niet meer, zij zouden zich in acht moeten nemen voor de wraakzuchtige Brahmanen.

Er was nog iemand anders in het hotel die zich zeer verwonderde, al was het dan om een geheel andere reden, en dat was de Hindoegeneesheer, die tegen het luncheon met een collega Gandara weder was gaan bezoeken, en hem wel in diepe slaap had gevonden, maar tevens met een geheel geslonken been, en dat er uitzag, alsof er nooit iets bijzonders mee was geschied! Zelfs het fijne wondje, hetwelk dan door den splinter veroorzaakt moest zijn, was ternauwernood terug te vinden.

De geneesheer zag er dus van af, zijn messen en zagen aan het werk te zetten, en verdween hoofdschuddend weer.

Nashi was onvindbaar. Raffles en Brand hadden hem niet meer terug gezien sedert den morgen. Maar Raffles nam zich stellig voor, Ike Skuttle daarentegen geen kans te geven, zich aan zijn toezicht te onttrekken.

Of hij den kostbaren steen reeds in zijn bezit

had was nog niet volkomen zeker. 150.000 Dollar is zelfs voor een multimillionair toch nog een vrij groot bedrag, en misschien moest dit eerst bijeen worden gebracht. Men moest daarbij niet vergeten, dat de Amerikaansche katoenfabrikant nog slechts weinige uren in Calcutta was.

Iedere onzekerheid echter was des avonds volkomen en voor goed verdreven.

Er was namelijk dien avond een feest van de „Duitsche Club” in een der groote zalen van het hotel, er werd gedanst, Met gulle hand waren uitnodigingen rondgezonden, en ook de gasten van het hotel behoorden natuurlijk tot de invité's.

Welnu, omstreeks tien uur in den avond deed Mevrouw Skuttle haar intrede in den verblindenden glans van haar „vestiaire-juffrouwschoonheid” zooals Brand het minachtend uitdrukte, en tot dien glans droeg niet weinig bij de enorme robijn, die tegen een zeer hooge betaling door een Engelsch juwelier nog dienzelfden dag in een vatting van goud was gezet, en bevestigd aan een gouden kettinkje.

En zoo prijkte nu het Oog van Vishnoe als een buitengewoon groote bloeddruppel op het blanke hartkuiltje van mevrouw Skuttle, en stak oogverblindend af tegen het zeegroenvan haar kostbaar avondtoilet. De dames droegen des avonds al weder lange rokken, en zij zag er werkelijk niet zoo kwaad uit, mevrouw Skuttle — voor een stad als Calcutta, voegde de kritisch aangelegde Brand er dadelijk bij.

Mijnheer Skuttle was in smoking, met veel diamanten in overhemd en manchetten, en blonk letterlijk van trots om het bezit van zoo-veel schoonheid.

Natuurlijk waren er in die zaal niet louter Europeanen, maar ook wel degelijk Indiërs uit de hoogere kasten. Die keken ook naar den robijn — maar deels met geheel andere oogen dan de blanken, en als mijnheer Skuttle nauwkeurig had geweten, wat de blikken van hun ondoorgroendelijke oogen verborgen, dan zou hij zich misschien toch niet erg op zijn gemak hebben gevoeld, ondanks de tegenwoordigheid van een aantal officieren, behorende tot het garnizoen.

Raffles echter begreep het onmiddellijk. Er waren Brahmanen onder de Inlanders, sommigen zeer hoog geplaatst, velen bijna reeds geheel tot Europeanen geworden door een verblijf van vele jaren buiten hun land, maar allen van hoog tot laag, moesten het bestaan van den heiligen robijn kennen, en zouden zich nu zeker

met groote verbazing en verontwaardiging afvragen, hoe het mogelijk was dat die nu den boezem versierde van de vrouw van een Amerikaansch parvenu.

Maar een Hindoe of een Brahmaan geeft in het openbaar en onder Westerlingen nooit uiting aan zijn innerlijke gevoelens. Hij onthoudt daarentegen voortreffelijk — en zijn wraakzucht is bijna onbeperkt. Ja, mijnheer Skuttle was gemerkt met een vreeselijk teeken, en hij wist het zelf niet, de arme man!

Hij liep integendeel trots als een pauw rond, en gretig vingen zijn ooren de klanken van bewondering uit den mond der mannen, en de kianken van nijd en afgunst van de lieve lippen der dames op.

— Er is iets dat ik toch niet goed begrijp, zei Brand langzaam, die naast Raffles tegen een machtige pilaar leunde, die met vijf collega's de zoldering schraagde van de zeer groote feestzaal van het hotel.

— Waaraan schort het? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe durft die Skuttle eigenlijk zoo te koop-loopen met zijn bezit?

— Wel, de vrouw ziet er werkelijk niet zoo kwaad uit — op eenigen afstand!

— Ik heb het niet over de vrouw — ik heb het over den robijn! hernam Brand. Er bestaat toch altijd nog zoiets als politie! De steen werd gestolen — Skuttle kocht dus gestolen waar. Hij is een heler, en als zoodanig strafbaar!

— Waar is de man, die moet bewijzen, dat de steen gestolen werd?

— Wel, hij werd aan Gandara, en in eerste instantie aan ons ontstolen! zeide Brand verontwaardigd.

— Zou jij dat laatste aan een commissaris van politie hier durven mededeelen?

— Dat — dat weet ik nog niet zoo zeker! moest Brand aarzelend bekennen. Het is waar dat wij den robijn ten geschenke hebben ontvangen van Radja Gandar van Mandrapora — maar hoe zouden wij dat moeten bewijzen of aantoonen? De politie weet zeer wel, dat zijn hoofdstad zoo goed als onbereikbaar is.

— Er is nog iets, Brand! zeide Raffles met een glimlach. De politie zou ons wel eens de vraag kunnen stellen, waarom wij dan zoolang gezweven hebben over de vermissing van den steen! Waarom wij niets hebben gezegd van de nachtelijke aanranding, en evenmin van onze verdenking.

— Ja — waarom hebben wij dat eigenlijk

niet gedaan? zeide Brand en er klonk verwondering in zijn stem.

— Mijn waarde Brand — omdat de kans om den steen terug te krijgen werkelijk volmaakt verkeken zou zijn geweest! Je hebt zelf gezien hoe voortreffelijk de steen verborgen was. Een van de daders kenden wij niet — en die had na de arrestatie van Gandara zeer waarschijnlijk onmiddellijk den steen in veiligheid gebracht!

— Dat heeft hij nu ook gedaan — en wel op een voor hem zeer voordeelige wijze! zeide Brand spijtig. Waar zou die Nashi zich nu ophouden?

— Stellig nog in Calcutta — maar op een behoorlijken afstand van dit hotel, Brand, wees daar maar zeker van! gaf Raffles ten antwoord. Ik wil niet ontkennen, dat ik het een onaangenaam denkbeeld vind, die bruine schurk in het bezit te weten van een zoo groot bedrag. Een verrader, een schelm, die niet gearzeld zou hebben, om zijn medeplichtige te vermoorden, en die met het geld eenvoudig geen raad zal weten!

— Geloof je niet dat hij Calcutta zoo spoedig mogelijk zal trachten te verlaten?

— Misschien! antwoordde Raffles nadenkend. Maar wie kan zeggen welke belangen hem hier vasthouden? De man heeft misschien vrouw en kinderen. Wellicht wil hij hier een zaak beginnen.

— Zou je hem herkennen, als je hem terugzag?

— Onmiddellijk, Brand! Hij heeft een litteken dwars over de kin, misschien afkomstig van een sabelhouw! Het is nog niet zoo lang geleden dat hier ernstige opstootjes hebben plaats gehad, en de politie is toen, zooals zij dat noemt, „krachtig opgetreden”. Menig Hindoe draagt daar nog de uiterlijke kentekenen van.

Raffles zweeg een oogenblik, en volgde mevrouw Skuttle met den blik.

Zij danste op dit oogenblik met een Engelsch officier, en daar deze in gala-uniform was, trok het paar niet weinig de aandacht.

Mijnheer Skuttle, op een sigaar kauwend, ofschoon het rooken in de danszaal verboden was, keek met voldoening toe. Jaloerschheid scheen hem volkomen vreemd te zijn, of hij was zoo volmaakt overtuigd van zijn eigen onaantastbaarheid en zijn bijzondere aantrekkelijkheid voor de dames, dat het denkbeeld zelfs niet bij hem opkwam, najverig te zijn op

een ander. Stel je voor, een man die in het uur een paar duizend dollar verdient!

En terwijl de blikken van Raffles zoo door de zaal gingen, werden zij tenslotte getrokken door een zachte, nauw merkbare beweging van een geelzijden gordijn, dat een doorgang afsloot naar een der aangrenzende superzaaltjes.

Raffles was reeds zoo volkomen op de hoogte van de inrichting van het hotel en van de ligging van alle vertrekken, zoowel als van de gewoonten die er heerschten, dat hij op hetzelfde oogenblik wist, dat er zich op dat tijdstip niemand in die kleine zaal moest bevinden. Hoe was het dan mogelijk dat het gordijn bewoog?

Hij stootte Brand zachtjes aan, en bewoog zich toen voorzichtig en schijnbaar zonder erg naar den doorgang.

En toen hij op nauwelijks tien passen afstand was, bemerkte hij een oog achter de nauwe kier van het gordijn — een zwart oog, dat fonkelde van woede en wraakzucht.

Hij wist zich uitstekend te beheerschen, en schoof nog wat naderbij.

En plotseling, zonder dat iemand het opmerkte behalve Brand, was hij achter het gordijn verdwenen, en greep bliksemsnel een Hindoe bij de tengere pols.

De man worstelde vruchteloos om los te komen, en greep met zijn linker hand de vlijmscherpe dolk, die hij in de rechter vuist geklemd had gehad, toen Raffles hem bij de pols vatte.

Het was Gandara.

Hij wilde met de linker hand toestooten, schuimbekkend van woede, maar Raffles plaatste bliksemsnel en met een zeer gebruikelijken Jiu-Jitsutruc zijn voet tusschen de beide voeten van den Hindoe, zoodat deze zijn evenwicht verloor, en bijna gevallen was. In een onbestuurde beweging om zich staande te houden, en nog altijd worstelend in den stalen greep van de hand die zijn pols omvat had, liet de Hindoe de dolk los, die met de scherpe punt diep in het parket van den vloer drong.

— Ik zou je nu aanraden om rustig te zijn, man! zeide Raffles bedaard. Het is nu meer dan voldoende geweest. Pas op, en tart mij niet, want mijn straffen zijn streng! Wat zoek je hier?

— Dat weet je even goed als ik, vervloekte vreemdeling! siste Gandara, half krankzinnig van drift, en trachtend, den dolk uit den vloer te trekken. Ik moet den heiligen robijn hebben, al zou het mij het leven kosten!

— Wat zou je er mee doen, indien je hem bezat ?

— Teruggeven aan den hoogepriester, opdat hij weer geplaatst zou worden, eindelijk, na honderden jaren, in het geheiligde gelaat van Vishnoe, die nu slechts eenoogig neerblijkt op de geloovigen aan zijn voet.

De stem van den Hindoe was heesch. Hij huiverde van hartstochtelijken geloofsijver. En Raffles voelde iets als bewondering in zich. Die Hindoe was ongetwijfeld een misdadiger, en met vreeselijke middelen ruimde hij zijn vijanden uit den weg. Maar aan den anderen kant was hij volkomen onbaatzuchtig. De beroemde steen, het oog, dat in het voorhoofd van de godin gefonkeld had, was een fortuin waard, en toch zou deze man niet gearzeld hebben, hem onmiddellijk in handen te geven van een hoogepriester — van wien het nog volstrekt niet zoo zeker was, of hij het kostbare kleinood wel weder aan zijn bestemming zou teruggeven.

— Maar waarom stond je hier te loeren — met dien scherpen dolk in je vuist ?

De Hindoe wierp hem een boosaardigen blik toe, en antwoordde, nog altijd met het schuim op de lippen :

— Om verscheidene redenen ! En een daarvan is, dat ik je mijn dolk in den rug zou hebben gestooten, als je toevallig onder het bereik van mijn hand zou zijn gekomen.

Even huiverde Raffles. Hij wist dat de man niet opsneed, maar slechts de waarheid sprak. Die Brahmaan beschouwde den Westerling die een heilig sieraad in de handen had gehad, als een vijand, dien men tot iederen prijs moest verdelgen. Maar ook Nashi zou het zoo vergaan, als hij hem maar in handen zou kunnen krijgen !

Raffles slingerde den Hindoe van zich af en trok vlug den dolk uit het hout, voor Gandara weer overeind was gekomen, waarop hij het wapen in zijn rokzak liet glijden.

In dolle drift wilde de Hindoe zich toch op hem werpen, maar Raffles greep hem met zijn beide ijzersterke handen om de bovenarmen, schudde hem heen en weer zooals men het een kleinen hond doet, en zeide op gedempten toon :

— Nu is het genoeg geweest. Treedt mij niet meer in den weg, of het zal je verderf zijn.

— Ik moet den robijn hebben ! fluisterde de Hindoe schor. Je zult mij niet kunnen be-

letten, hem aan die slang te ontnemen, of je zou mij moeten dooden.

Raffles keek den man eens aan, en zag, dat hij het meende. Er lag zulk een woeste vastberadenheid in de zwarte oogen, dat Raffles begreep, hoe deze man als door een inwendig vuur werd verteerd, en dat hij zelfs in staat zou zijn, in een overvolle zaal met dansers, met zijn dolk gewapend op de vrouw toe te stormen, en haar den robijn van den blanken hals te rukken.

Wilden zijn plannen gelukken, dan moest hij zich tot iederen prijs van dezen woesteling ontdoen.

Hij liet een kort, waarschuwend, eigenaardig gefluit hooren, en in een oogwenk stond Brand naast hem, die zich reeds ongerust afvroeg wat er gaande was.

— Deze man is te lastig ! zeide hij koeltjes. Hij zou mijn plannen in de war kunnen sturen. Je hebt immers het spuitje ?

— Ja dat draag ik bij mij zooals je mij gezegd had !

— Geef hem dan een flinke prik terwijl ik hem vasthoud, zoodat hij voor een paar dagen genoeg heeft.

Ook dit korte gesprek was in de Italiaansche taal gevoerd opdat Gandara niet te spoedig zou begrijpen wat men met hem voorhad.

Maar toen Brand het fijne spuitje snel uit het zilveren etui had genomen, niet veel grooter dan een sigaret, toen opende hij den mond om brullend te gaan schreeuwen.

Nog juist bijtijds legde Brand hem met kracht de hand op den mond, kneep tegelijk zijn neus met twee vingers dicht, juist zoo als een menschenredder in het water doet, als het slachtoffer zich aan hem wil vastklampen en tegelijkertijd gaf hij hem een flinken prik met het spuitje in den naakten bovenarm.

— Onze vriend Gandara zal wel vinden, dat dit geprik een weinig overdreven wordt, zeide Raffles met grimmigen spot, maar het gaat nu eenmaal niet anders ! Houd nog even zijn mond dicht !

Lang behoefden de twee mannen zoo niet te staan. De uitwerking van het verdoovend middel liet zich bijna onmiddellijk gevoelen.

Het lichaam van Gandara verslapte. En Raffles moest hem staande houden, omdat hij voelde dat de man zou neerstorten, daar hij volkomen bewusteloos was.

Raffles keek eens rond in de volkomen verlaten, kille, slechts door een paar zwakke lampen verlichte zaal, waar de stoelen op elkaar waren

gestapeld, en zeide toen op zachten toon tot Brand :

— Daar in dien donkeren hoek !

Snel droegen zij den schijnbaar slapenden man naar den donkersten hoek van de zaal en legden hem daar op den grond. Raffles scheurde een witten rand van een opgevouwen dagblad,

dat hij op een tafeltje vond, en schreef er met potlood op : „Deze man is bewusteloos. Laat hem rustig eenige dagen liggen !”

Hij legde dit dwars over de borst van Gandara, en toen verlieten de twee vrienden de zaal door een deur, die op een geheel verlaten gang uitkwam.

**Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was
reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister**

HOOFDSTUK VI.

FLIRT EN HAAR GEVOLGEN.

Er waren twee dagen verlopen sedert het voorval achter de gele gordijnen. Men had Gandara met zijn zonderling etiket pas den volgende morgen bij het schoonmaken gevonden, en hem naar zijn kamer gedragen, en daar lag hij nu opnieuw als een doode op zijn rustbank uitgestrekt, terwijl de Hindoedokter zoowel als de Engelsche, die bij het raadselachtige geval in consult was geroepen, werkelijk radeloos op den bewustelooze neerkeken, en volstrekt niet wisten wat ze er van moesten denken.

Dat de man niet dood was, kon zelfs een leek wel zien. De spieren waren slap gebleven, de pols was voelbaar, al was het dan zwakjes, het hart klopte. Maar ook de politie was er natuurlijk bijgehaald! Er verscheen eerst een inlandsche agent, een reusachtige Sikh, met een waaivormigen baard, vervolgens een politie-sergeant, ook een inlander, en daarop een inspecteur, een Engelschman ditmaal, die heel aandachtig de witte, met potlood beschreven krantreep bestudeerde, en er niet heel veel wijzer door scheen te worden.

De paar woorden waren met drukletters geschreven, en het was dus onmogelijk, uit het handschrift iets naders af te leiden. Verder ontdekte men dat de krant in de verlaten, ongebruikte souperzaal had gelegen, en veertien dagen oud was.

Maar men ontdekte niet wat Gandara scheelde, wie hem bewusteloos had gemaakt, en om welke reden.

Het zou wellicht anders geweest zijn, als men Raffles en Brand achter het gele gordijn had zien verdwijnen, maar dat was nu eenmaal niet zoo! Trouwens bekommerde Raffles zich daar volstrekt niet om, omdat geen enkele Engelsche politiebeambte het in zijn hersens zou krijgen, een Engelschen graaf te verdenken, op zulk een zonderlinge wijze een Hindoebediende in slaap te sussen! Welk motief had men daarvoor kunnen vinden?

Die beide dagen had Henderson, bijgestaan door het deskundig personeel van het vliegveld zoo hard als hij maar kon gewerkt om de Duivel der lucht te herstellen. Een schroef was tamelijk snel gevonden, maar de herstelling van het onderstuk met de beide wielen nam vrij wat tijd in beslag — langer dan waarop eigenlijk gerekend was. Toch hoopte Henderson reeds in den loop van den derden dag de machine zoover te hebben, dat men er althans mee kon opstijgen, zonder gevaar te loopen, dat het onderstel zich begaf.

Nu en dan wipte Brand naar de vliering, en keek door het kleine gat dat hij in de zoldering had gemaakt aandachtig naar den bewusteloozen man. De dosis van de bedwelmende stof was tamelijk groot uitgevallen, en het zag er niet naar uit, dat Gandara zoo spoedig weer tot bewust zijn zou komen.

Intusschen ging het echtpaar Skuttle zijn gang, en deed precies wat men er van kon verwachten: Mijnheer Skuttle reed in een zeer

groote auto, die hij voor duur geld gehuurd had door Calcutta, en ook wel naar omliggende plaatsen van beteekenis, en deed daar zaken. Dat was vrij saai en vermoeiend, en mevrouw Skuttle vergezelde haar echtgenoot dan ook nooit op deze tochten.

Raffles had al zeer spoedig ontdekt dat mevrouw Skuttle haar juweelen overdag meestal bij zich droeg, in een fraai, kleine lederen kistje, met gouden opdruk. Het kon gesloten worden met een klein sleuteltje van eigenaardigen vorm, maar over dag gebruikte de eigenares dat niet, maar sloot het koffertje eenvoudig met een knip. Het bevatte namelijk, behalve haar kostbaarheden, die zich in een afzonderlijk vakje bevonden, ook haar toiletartikelen, haar rouge, lippenstift en poeder — en de schoone mevrouw Skuttle gebruikte die vrij dikwijls, volgens de Amerikaansche methode.

Des nachts echter verhuisden de sieraden steeds naar de safe van het hotel. En Raffles was een te goed vakman om niet zeer spoedig te hebben ontdekt dat het uiterst lastig en tijdroovend zou zijn, om de juweelen uit die safe te rooven. Niet alleen was het een voortreffelijk en zeer stevig meubel, maar het bevond zich diep onder den grond, en was beschermd door een ingewikkeld stelsel van alarmseinen.

Raffles zou kans hebben gezien, die moeilijkheden te overwinnen — als men hem maar een week den tijd had gegeven. Maar hij had haast, en hij kon en wilde zoolang niet wachten. Gandara kon nu ieder oogenblik weer tot bewustzijn komen, die fanatieke Hindoe zou onmiddellijk weer met zijn grijpvingers klaar staan, en men kon den man toch niet onophoudelijk bewusteloos blijven houden!

Raffles begreep overigens zeer goed zijn gevaarlijken toestand. De Hindoe zou stellig niet nalaten, zoodra hij weer bij kennis was gekomen, te verhalen wat hem was overkomen — natuurlijk zonder te gewagen van den heiligen robijn! Hij zou het doen, al ware het slechts uit wraakzucht.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van den derden dag, en Brand was juist teruggekeerd van een kleinen, geheimen inspectietocht naar de vliering, toen de auto van mijnheer Skuttle voorkwam, en een oogenblik later stapte de katoenfabrikant in, zeide op korten toon iets tot den inlandschen chauffeur, liet zich in de kussens vallen, en wuifde met zijn korte, dikke hand naar het hotelterras, waar

mevrouw Skuttle had post gevat die zeer bevallig terugwuifde.

Mijnheer Skuttle zou den geheelen dag wegblijven, want hij had een conferentie met invloedrijke leden van een groot katoenconcern.

Het kan wel gezegd worden, dat mevrouw Skuttle er volstrekt niet uitzag als een treurige Niobe. Het tegendeel is waar! Zij keerde terug in het hotel, kleepte zich, en wachtte op het terras, aan een der ronde tafels onder een zonnescherm gezeten.

Zij zat daar nauwelijks vijf minuten of een elegant officier wipte de treden van het terras af, keek even rond, kreeg haar in het oog, en kwam snel op haar tafeltje toegelopen.

Hij maakte een onberispelijke buiging, saluerde, en zeide:

— Ik hoop dat mevrouw mijn brutaliteit wel zal willen verontschuldigen, maar kameraad Farrington laat zijn excuses maken. Hij is van morgen bij den ochtendrit met het Eskadron met zijn paard ten val gekomen, en ligt nu in het militaire hospitaal. Hij weet echter hoe zeer U er op gesteld zijt, om den plantentuin eens te zien, en ofschoon ik nog niet het genoegen had, aan U te worden voorgesteld, heeft hij mij als het ware afgevaardigd, en verzoekt U nogmaals dringend om verontschuldiging!

Mevrouw Skuttle nam den officier eens goed op. Hij was jong, knap, tamelijk gebruid en met een sierlijk kneveltje à la Fairbanks, als die beroemde filmspeler een Fransch officier uit de 16de eeuw moet uitbeelden — niet veel meer dan een fijn penseelstreepje op de bovenlip.

Mevrouw Skuttle meende zich vaag te herinneren, dat zij den jongen man al eens eerder in de groote danszaal had gezien, maar dat kon haar eigenlijk niet schelen. Hij zag er heel wat knapper uit dan Farrington, die wat klein van stuk en roodharig was, en zij was een Amerikaansche, die kon doen en laten wat zij wilde!

In een koket lachje vertoonde zij al haar witte tanden, reikte hem de hand en zeide:

— Het is heel vriendelijk van mijnheer Farrington, in zijn toestand aan mij te denken, en mij een plaatsvervanger te zenden! De Engelsche officieren zijn heel aardig voor mij, dat moet ik zeggen!

— Hoe gelukkig maakt mevrouw mij door dat te zeggen! Sta mij dan toe, mij even aan U voor te stellen! Mijn naam is Treshold — Jim Treshold. — Achtste regiment lanciers.

Ik heb eenige uren vrij, en niets zal mij liever zijn, dan mevrouw onzen prachtigen plantentuin te laten zien. En dan weet ik een prachtig plekje om te lunchen — uiterst merkwaardig en het zien overwaard! Mevrouw kan daar kennis maken met de inheemsche dansen en de inheemsche spijzen!

— Ik houd U aan Uw woord, luitenant — of moet ik kapitein zeggen?

— Ritmeester, met Uw welmeenen, mevrouw, antwoordde de officier met een glimlach.

— Hoe wilt U mij er heen brengen? Gaan wij te paard?

— Dat is te lastig, dunkt mij! Ik heb een auto bij mij. Het is ook vrij ver. Maar als het te warm is — er is een voortreffelijk zwemstrand aan een der delta's! Wanneer mevrouw baden wil, heeft zij slechts te bevelen!

Mevrouw Skuttle wierp een bedenkelijken blik op het kleine koffertje, dat voor haar op de tafel stond, en vroeg:

— Is daar gelegenheid om mijn juweelen in bewaring te geven?

— Zonder twijfel, mevrouw! antwoordde de hoffelijke officier. Het zijn ware paleizen, en eenige er van, die ik ken, hebben een veilige bewaarplaats voor geld en juweelen.

— Op weg dan! riep mevrouw Skuttle uit. Ik vertrouw mij aan Uw geleide toe, Ritmeester!

Tezamen daalde het paar de trap af van het bordes, nagezien door heel wat benijdende blikken.

Inderdaad stond er een kleine gesloten auto te wachten, een sierlijk voertuigje.

Treshold hielp de jonge vrouw galant instappen, en nam toen achter het stuurwiel plaats.

Mevrouw Skuttle ging naast hem zitten, en nam het fraaie, kleine koffertje op haar schoot.

Nu en dan opende zij het tersluiks, zooals zij meende tenminste, om zich het gelaat een weinig te poederen, en haar lippen bij te werken.

En daarbinnen fonkelde het dan telkens rood, blauw, groen en wit! Er lag een handvol kostbaarheden op den bodem van het lederen koffertje, alsof het waardelooze rommel was!

De officier bleek op zijn minst evengoed met een auto als met een paard te kunnen omgaan. Hij stuurde het fraaie wagentje zonder de minste moeite door de vrij drukke straten van de Engelsche wijk, en na een rit van een

half uur ongeveer hield de auto stil voor een restaurant, een weinig buiten de stad gelegen, aan de oevers van een der Delta's, op een lagen heuvel, van welks top men een prachtig uitzicht had over de omgeving.

Het was tevens een van de fraaiste badinrichtingen van geheel Calcutta, Het was er duur — maar het was juist geschikt voor verwerende poppetjes als mevrouw Skuttle. Men kon er zich laten masseeren, men kon er zich door de hoogtezon laten bestralen, stoombaden nemen, Turksche baden, modderbaden.

Er liep een uitstekend geasfalteerde weg langs het restaurant, en als men de zeven treden van het terras beklommen had, dan kon men het geheele zwembad overzien, waar een vroolijk, opgewekt strandleven heerschte. Dat strand was kunstmatig, maar het was daarom niet minder aantrekkelijk. Op het witte, fijnkorrelige zand waren talrijke tentjes neergezet, en het was als bespikkeld met honderden strandparasols. Er waren springplanken en gymnastiekwerktuigen — kortom, er ontbrak niets aan.

Het terras was vrij druk bezet, maar men kon toch gemakkelijk een plaatsje vinden.

Treshold had de auto handig geparkeerd, bij de dertig of veertig andere wagens die daar stonden, en nu zaten zij bij elkander aan een wat afgezonderd tafeltje, en mevrouw Skuttle scheen zich voortreffelijk te vermaken. Zij wilde van alles weten, en zweeg pas, toen de kellner de bestelling kwam opnemen.

Daar men niet zoo spoedig een besluit kon nemen, liet de kellner zijn spijslijst achter, en mevrouw Skuttle verdiepte er zich in met haar gouden lofgnet voor het oog.

Maar toen de bestelling eindelijk was opgegeven, besloot het paar, eerst een verfrischend bad te nemen, want de hitte was op dit uur van den dag onuitstaanbaar.

Mevrouw Skuttle overtuigde zich nog eens, dat haar koffertje al haar juweelen bevatte, sloot het haastig, stond op, en liet zich door den galanten officier naar den beambte brengen, die belast was met het in ontvangstnemen van voorwerpen van waarde.

Zij hadden badgoed medegenomen, gelijk men zal kunnen begrijpen van een wereldsche vrouw als madame Skuttle, en tien minuten later reeds snelden zij vroolijk op het witte zand, en dompelden zich in het koele nat.

Ritmeester Treshold bleek ook een uitnemend

zwekker te zijn, want mevrouw Skuttle verloor hem al vrij spoedig uit het oog.

De Delta-arm was bijna tweehonderd meter breed op die plek, maar het eigenlijke zwembad was veel smaller, en afgezet met witte paaltjes, door een wit koord met elkander verbonden. Het was eigenlijk verboden, daar buiten te gaan, niet alleen omdat de strooming vrij sterk was, maar ook omdat de rivierarm buiten het bad zeker wel tien meter diep was, zoo niet dieper.

Toen er vijf minuten verlopen waren, zonder dat mevrouw Skuttle, die nauwelijks haar enkels had nat gemaakt, haren cavalier zag terugkeeren, werd zij een weinig ongeduldig, na tien minuten was zij verontwaardigd, en na een kwartier woedend.

Zij zat daar maar geheel alleen onder den grooten parasol, en had geen gelegenheid de macht van haar glimlachjes op de proef te stellen, of een knappen ritmeester met haar donkere oogen gevaarlijk toe te lonken.

Zij keek door haar loognon over het glinsterende water, stond toen op, liep heen en weer langs het strand, maar zij zag niemand, die op haren ritmeester geleek, en bijna huilend van vernedering klapte zij de parasol weer dicht, bracht hem naar de bewaarplaats, en begaf zich naar de lange rij kleedhokjes, waarop zij zich weder begon aan te kleeden.

Zij troostte zich met de gedachte, dat zij misschien een afspraak verkeerd begrepen had. Wellicht zat Treshold al weder op zijn plaats aan het tafeltje, zelf zeer ongerust. Zij repte zich daarom, maar eensklaps kreeg zij een nieuwen schrik!

Het viel haar in dat de galante officier het reçu voor het juweelenkoffertje bij zich had gestoken. Het was een nog al zware, ronde, koperen plaat met een nummer, dat er diep ingestempeld was.

Aangegrepen door een zonderlinge onrust, die zij zich volstrekt niet verklaren kon, snelde zij naar het loket, en zag daar denzelfden, onverschilligen bewaarder.

— Mijn lederen koffertje, alstublieft! beval zij kortaf.

De man, een Engelschman, stak zijn hand uit en zei lakoniek:

— Uw reçu alstublieft.

— Dat heb ik niet zelf! Dat heeft — de heer — de officier, in wiens gezelschap ik was!

— Het spijt mij, madame, maar ik geef nooit iets af, zonder overlegging van het nummer! Ik heb leergeld betaald, dat verzeker ik U.

Waarom wacht U niet totdat Uw vriend met het reçu hier komt?

— Omdat ik niet wil wachten! zeide mevrouw Skuttle driftig. Ik weet volstrekt niet waar hij is. Hij is nergens meer te zien. Maar het is mogelijk dat hij op het restaurantterras heeft plaats genomen. Hier is een papiertje van twee dollars — doet U mij het genoeg, en kijkt U eens, of mijnheer op het terras zit! Kent U bij geval ritmeester Treshold?

— O ja, zeer goed — die komt hier herhaaldelijk zwemmen!

— Nu, die was bij mij!

De man keek mevrouw Skuttle een weinig achterdochtig aan, en zei toen:

— U wilt toch niet zeggen dat de heer die in Uw gezelschap was ritmeester Treshold was?

— Natuurlijk was hij het! stamelde mevrouw Skuttle ontdaan. Daar staat zijn auto! U kunt hem van hier af juist zien!

Inderdaad kon men dwars door het vertrekje heen door het raam een vrij groot gedeelte van het parkeerterrein zien, en daar stond ook de fraaie paarse tweezitter!

— Ja, dat is zijn wagen, zeide de bewaarder opgewonden. Maar de heer die bij U was, ken ik volstrekt niet — en ritmeester Treshold daarentegen zeer goed!

Mevrouw Skuttle gaf een snijdenden gil, en een oogenblik daarna was de geheel inrichting in rep en roer. Allereerst werd het kleedhokje van den jongen officier geopend, en daar hing zijn uniform en ondergoed, en het was wel degelijk een ritmeestersuniform, en in een der zakken vond men een paar geldstukken, niet meer dan een halven dollar bij elkaar, en het koperen plaatje met het nummer!

Dadelijk werd het stalen kastje geopend, waarin het koffertje met de kostbaarheden was geplaatst. Het werd geopend. De toiletartikelen waren er in — maar de juweelen niet!

Toen gaf mevrouw Skuttle nog een gil, en viel met schoppende beenen en slaande armen in zwijm. Misschien nog minder om de juweelen, dan om de vernedering die zij had ondergaan.

En een half uur tevoren was er dit geschied:

Een man was onder de afzetting doorgedoken, en zwom met rustige, krachtige slagen meerendeels onder water naar den tegenoverliggenden oever van den rivierarm. Hij bereikte dien vrij spoedig, en was dadelijk temidden van het dichte kreupelhout verdwenen. Tien

minuten later ongeveer werd door het lage hout een smalle weg zichtbaar, en op dien weg stond een groote auto stil te wachten. Achter het stuurwiel zat Raffles.

Zijn scherp oor ving dadelijk het geritsel van de takken op, en hij begroette den zwemer met een vroolijken hoofdknik en de vraag:

— Alles goed gegaan?

Inplaats van te antwoorden hield de zwemer zijn hand voor zijn mond, en in zijn hand-

palm gleden achtereenvolgens eenige zeer fraaie en kostbare ringen, en de heilige robijn uit zijn mond!

— Het is prachtig gegaan — en de rest zit in een klein zakje ter hoogte van mijn kaamkuiltje! Zijn de kleeren in de auto?

— Je hebt ze maar aan te trekken, Brand!

En Charles Brand stapte in den grooten wagen, en trok de gordijntjes dicht, waarop hij zich kalm begon te verkleeden.

◆

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

◆

HOOFDSTUK VII.

NASHI TEN TOONEELE.

Dienzelfden middag was het geheim van de wonderlijke berooving volkomen opgelost, al had men daarmee ook de juweelen niet terug!

Het was wel degelijk de auto van Treshold geweest, die brutaalweg vroeg in den morgen uit de garage was gehaald door een ritmeester in uniform, die een sleutel scheen te hebben. Geen sterveling had er aandacht aan gewijd, en Treshold zelf het allerminst, die dien morgen dienst had, te paard was uitgereden, en zijn wagen niet zou noodig hebben — hetgeen de dief zeer goed moest hebben geweten.

Hoe de juweelen uit het kistje waren genomen — daar begreep mevrouw Skuttle zelve niets van. De eenige verklaring was, dat de zoogenaamde ritmeester een handig goochelaar moest zijn geweest, en dat hij het kistje had geopend, terwijl mevrouw Skuttle de spijslijst met haar neus op het papier bestudeerde. Het was ongetwijfeld een brutale onderneming geweest, maar die voortreffelijk geslaagd was.

Natuurlijk stelde men nog een onderzoek in op den anderen oever, maar het geschiedde veel te laat en bovendien had niemand op die eenzame pelk iets bijzonders waargenomen. Men had een grooten auto zien gaan en zien komen, en dat was alles geweest. Mevrouw Skuttle en de kellner zoowel als de bewaarder van de zweminrichting, gaven een beschrijving van den slimmen juweelendief, maar dat hielp ook al niet veel. Men poogde na te gaan, waar de man de uniform vandaan had gehaald, maar ook dat leverde geen resultaat op. Het lag dus voor de hand, dat hij die uniform reeds bezeten had, voor hij in de stad kwam. Geen enkele costumverhuurder of uitdrager had iets verhuurd of verkocht.

Raffles en Brand lazen dit alles volmaakt op hun gemak in een der avondbladen, naast elkander gezeten op het terras van het hotel, waar zij gedineerd hadden.

Zij waren zoo volkomen gerust betreffende den afloop van het onderzoek, dat zij kalm hun opmerkingen wisselden over het geval.

Mevrouw Skuttle scheen zich van den slag nog niet geheel te hebben hersteld, maar zij was toch in de dinerzaal verschenen, geheel

alleen, en zeer interessant met haar bleek gepeerd gezicht en in haar zwarte japon.

— Zij rouwt om het verlies van haar dierbaar kleinood! had Brand spottend gefluisterd.

— Haar man zal haar wel een anderen robbijn weten te bezorgen. Desnoods laat hij er in Amerika een maken, zeide Raffles schouderophalend. Ik heb geen berouw hoegenaamd. Wat moet zulk een vrouw met zulk een steen doen? En die andere juweelen zijn gemakkelijk te vervangen. Die Skuttle weet zelf niet eens precies, hoe rijk hij wel is. Intusschen wordt het voor ons nu wel zoo langzamerhand tijd, Brand, het stof van Calcutta van ons af te schudden! De grond zou wel eens wat al te warm kunnen worden. Gandara kan niet altijd bewusteloos blijven, en als de man gaat praten, kan dat onze ondergang beteekenen.

Dat korte gesprek in een hoekje van de eetzaal had reeds een uur geleden plaats gehad. De gasten hadden zich verspreid, sommigen waren naar een schouwburg gegaan, anderen naar een bioscoop, maar de meesten hadden er wegens de warmte de voorkeur aan gegeven, op het terras te blijven.

Mevrouw Skuttle zat kwijnend dicht bij de ballustrade, en zooeven had zij drie verslaggevers te woord gestaan, die het fijne van de zaak hadden willen weten. Zij had gesproken met een gebroken stem, en zelfs was zij er in geslaagd, een traan uit haar ooghoek te persen.

En zij had er niet het flauwste vermoeden van, dat de man die dit alles op zijn geweten had op geen twintig passen van haar vandaan zat, en dat de rijzige, knappe heer die naast hem was gezeten, in een klein zakje aan de binnenzijde van zijn vest de kostbaarheden bij zich droeg, die dienzelfden middag nog in haar lederen koffertje waren geweest.

Omstreeks acht uur kwam de heer Skuttle terug van zijn zakenreis, en het weerzien was waarlijk hartverscheurend, gelijk iedereen kon opmerken, want het speelde zich af ten aanschouwen en ten aanhooren van een zestigtal hotelgasten. Mevrouw Skuttle was niet voor niets actrice geweest, en zij speelde nog heel graag mooie rollen, ook in het dagelijksch leven.

Mijnheer Skuttle bedierf echter veel van het effect door eenige hartige krachttermen, ontleend aan het Amerikaansche idioom.

Daarop begaf het echtpaar zich naar zijn vertrekken, en men kreeg het in het eerste uur niet meer te zien.

Mijnheer Skuttle had weliswaar een fortuin verloren, maar hij had niettemin honger, en hij wenschte op zijn eigen kamer te dineeren.

Het kon omtrent half tien zijn, toen een krachtig gebouwd man met geweldige schouders de trappen van het terras opkwam, dat slechts matig verlicht was, even rond keek, en toen op het tafeltje toestapte, waaraan Raffles en Brand gezeten waren.

Hij bleef stram in de houding als een soldaat staan, en zei:

— Ik kom mijnheer den graaf rapporteeren, dat de machine geheel hersteld en voor het gebruik gereed is!

De omzittenden begrepen hier niet veel van, maar Raffles en Brand des te beter, en zij waren er dankbaar voor. Zij zouden nu tenminste kunnen vertrekken wanneer zij wilden, al was het nog dienzelfden avond.

Om het doel van hun reis te bereiken, hadden zij niet meer dan een paar uren noodig.

— Het is goed, James, zeide Raffles. Misschien vertrekken wij spoedig.

Hij was opgestaan, nam den reus een weinig terzijde, en vroeg op zachten toon:

— Het komt me voor, alsof je nog meer te zeggen had, James! Wat is er?

Henderson keek omzichtig om zich heen, en antwoordde toen zoo zacht als hij maar kon:

— Toen ik hierheen kwam, Mylord, ging ik door de havenwijk. De waarheid is dat ik een weinig verdwaald was. Ik heb naar den weg moeten vragen. Nu, ik weet zeker dat ik daar ergens die kerel heb zien rondzwerven — was zijn naam niet Nashi?

— Ben je er zeker van? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Ik geloof niet dat ik me heb vergist, Mylord. Al die Hindoes lijken op elkaar, maar deze kerel had een litteken over zijn kin!

— Waar was het? Zou je de plek kunnen terugvinden?

— O ja! Ik heb goed opgelet, dat verzeker ik U! Hij ging een klein speelhuis binnen, het zag er uit als een opiumkit.

— Hoe lang is dat geleden?

— Nauwelijks een half uur!

— Mooi. Wij gaan er aanstonds op af. De machine is immers startklaar?

— Zij kan onmiddellijk opstijgen, als gij dat wenscht!

— Zijn er nog geconserveerde levensmiddelen aan boord? Wapens? Water?

— Ik heb alles nagezien — er ontbreekt niets aan de uitrusting, Mylord!

Raffles wenkte Brand, en een oogenblik daarna was alles in gereedheid gebracht voor het vertrek. De rekening werd betaald.

In de groote auto reed het drietal naar de havenwijk.

Het is daar al even gevaarlijk, als in bijna alle andere havenwijken van alle steden ter wereld die aan de zee liggen.

De drie mannen hadden dan ook den voorzorg genomen, op een duistere plek buiten de stad eerst hun kleederen te verwisselen.

Want ook de rijke vreemdelingen die wel eens een kijkje gaan nemen in die wijken, vallen menigmaal als slachtoffer van hun nieuwsgierigheid.

Zij hadden dit alles echter zoo snel mogelijk gedaan uit vrees dat de verraderlijke Hindoe de kit of het drankhuis of wat het dan geweest mocht zijn, reeds weder zou hebben verlaten.

Na eenig zoeken vond Henderson het nauwe, duistere straatje weer terug, waarin zijn dwaaltocht van dien middag hem gebracht had, en waar hij Nashi plotseling had zien verdwijnen, in een somber, smal huis.

Het kostte moeite genoeg om er binnen te geraken, maar toen Raffles tenslotte een goudstuk liet zien, teneinde raad, begon de bruine tronie achter het smalle sleufje in de deur te grijnzen, het rammelen van een zware ketting klonk, een sleutel werd omgedraaid, en de drie mannen konden binnen gaan.

De portier graaide onmiddellijk naar het goudstuk, fluisterde een waarschuwing in slecht Engelsch, en wees over zijn schouder naar het andere einde van de lange, donkere, morsige gang.

Dat einde was afgesloten met een gordijn, en ook daarbij hield een man de wacht, die eveneens zeer toegankelijk bleek te zijn voor de dwingende macht van het goud. Ditmaal was het een Chinees.

Hij lichtte het gordijn op, en de drie mannen traden een vrij groot vertrek binnen, verlicht met een viertal olielampen, en waarin ongeveer alles gedaan werd, wat men in zulk een hol kon verwachten — er werd in een hoek gespeeld met vettige speelkaarten, dobbelsteenen en koperen schijfjes, er werd opium geschoven,

er werd gedronken — een gemeene soort jenever, Engelsch bier en wijn.

In het rond stonden rustbanken waarop Chineezzen, Hindoes en ook enkele Europeanen lagen, met de opiumpijp nog in hun slappe vingers.

Zij kwamen wel juist bijtijds, Raffles en zijn vrienden! Want op het oogenblik dat zij binnentraden stond een troepje mannen op, zes in getal, en daaronder was Nashi, die niet zeer nuchter scheen te zijn, en die had zitten spelen.

Toen de heele troep het vertrek door een andere deur verliet, bijna onzichtbaar in een donkere muur verborgen, beval Raffles kortaf:

— Vlug hen achterna! Die schurken hebben iets van zijn rijkdom gemerkt, en zijn iets met hem van zins!

Het bleek dat de deur al weer gesloten was, maar Raffles wist ze in een ommezien te openen, verborgen achter de ruggen zijner twee metgezellen. Het volgende oogenblik glipten zij de deur uit, en een gang binnen, alleen maar verlicht door een kaarslantaren. De lichte stappen der naakte voeten wezen hen echter den weg. Er werd druk en op heeschen toon gefluisterd, aan het andere einde van de gang.

Een deur ging open en weer dicht, en bijna op hetzelfde oogenblik klonk het dof geluid van een worsteling, een schreeuw van pijn en woede, vloeken.

Zij snelden op de deur toe, en Henderson had ze in een wip open gedrukt. Messen blonken dreigend in het zwakke licht van de kaar op de gang, maar zijn verschrikkelijke vuist viel bonzend neer op de koppen, waar hij ze maar raken kon. De hulp van Raffles of Brand was niet eens noodig.

De reus vatte Nashi in de borst, die reeds gewond was, hoewel niet ernstig, trok hem in de gang, en wierp hem over zijn schouder.

Raffles had intusschen al ontdekt dat deze gang eveneens in een straat uitkwam. De deur ervan werd bewaakt, maar een enkele slag van Brands vuist velde den Hindoe ter aarde. Een oogenblik daarna waren zij buiten. Niemand liet zich zien. Nashi bleek bijna het geheele bedrag dat hij van Skuttle ontvangen had in een lederen tasch op zijn bloote borst bij zich te dragen.

Hij werd er behoorlijk van ontlast, en de groote auto bracht Raffles en zijn helpers binnen twintig minuten tot aan het hek van het groote vliegveld.....

De volgende aflevering bevat:

Marek, de zeeroover.

VERSCHENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan beangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885